

Gel[:b]lau

Часопис українців Німеччини
випуск #6, 01.12.2017

Емма Андіївська
Секрети петриківського розпису

Шпилясті кобзарі

Diaspora Cup 2017

24 Stunden Schwimmen

ONUKA

Street-Art in Barcelona

Jazz-Band Leléka

Різдво в Німеччині та Україні
Weihnachten: Deutschland vs. Ukraine

електронна версія: www.gelblau.net

Kseniya Fuchs
Chefredakteurin, Designer

Ilona Ushenina
Chefredakteurin, Designer

Anton Vlasenko
Designer

Kateryna Prib
Illustratorin

Bogdan Bondar
Web Developer

Kateryna Kostiuhenko
Illustratorin

Ira Gumenchuk
Lektorat

Afina Khadzhyanova
Lektorat

Olya Shatna
Lektorat

Dmytro Pukha
Lektorat

Anna Gucaljuk
Übersetzung

Susi & Cashew
Masköttchen

Impressum

Herausgeber:
Ukrainisches Atelier für
Kultur & Sport e. V.
Hagelsbrunnen 2c
Telefon: +49 1525 396 97 65
E-Mail: red@gelblau.net
www.gelblau.net
www.fb.com/gelblau.ua
Limitierte Auflage
Erscheinungsweise: quartalsweise
Druck: "Друкарня ПІТАТ"
вул. Б. Хмельницького 63,
79019 Львів, Україна /
Druckerei "Schtat",
Bohdana Khmel'nyts'koho Str. 63,
79019 Lemberg (Lwiw),
Ukraine

Autoren:
Олена Альберт / Olena Albert
Світлана Балагула / Svitlana Balagula
Олена Богатиренко / Olena Bogatyrenko
Ксенія Фукс / Kseniya Fuchs
Олег Гавриш / Oleh Havrisch
Сергій Кандул / Serhiy Kandul
Афіна Хаджинова / Afina Khadzhyanova
Антон Хейфец / Anton Kheifets
Світлана Коржавіна / Svitlana Korzhavina
Ірина Матес / Iryna Mathes
Вікторія Михайлова / Viktoriya Mykhailova
Жанна Огірчук / Zhanna Ogirchuk
Дарія Полудійонна / Daria Poludyonna
Данило Попков / Daniil Popkow
Юрко Суш / Yurko Sushch
Ілона Ушеніна / Ilona Ushenina
Аліна Воловічева / Alina Wolowitschewa
Валері Зенинець / Valerie Zenynets

Für die Unterstützung möchten wir auch
folgenden Menschen bedanken:
Sebastian Firgens und Vsevolod Mostovetsky
(deutsches Lektorat).

Credits für Fotos:
Emma Andijewska, Daniil Popkow, Roksolana
Holdak, Valeri Zenynets, Andriy Cherkas, Juri
Pinskiy, Iryna Mathes, Olena Albert, Ilona
Ushenina, Kseniya Fuchs, Afina Khadzhyanova,
Anton Kheifets, Theodor Mosk, Oksana
Makogon, Svitlana Balagula, Viktoriya Anton,
ONUKA, meetup.evz & Hanna Hrabarska,
pixabay.com, freepic.com, Wikipedia Commons,
unsplash.com
Dieses Werk sowie seine Teile sind
urheberrechtlich geschützt.
ISSN: 2509-8136

Від редакції

Любі читачі,

чи знаєте Ви, чому на різдвяному столі має
бути 12 страв або звідки в Німеччині тра-
диція їсти на Різдво гусака, що таке дідух та
хто вигадав рецепт традиційного німецького
штолена? Якщо ні – мерщій до нашої теми
номера, яка присвячена різдвяним традиціям
в Німеччині та Україні.

А щоб зустріти новий рік з правильним на-
строєм та новими цілями, ми підготували мо-
тивуючі статті про біг, плавання та секрети
щастя в рубриках "Стиль життя" та "Чолові-
ча сторінка".

Якщо Ви у пошуках ідей, де провести свята,
наші статті про стріт-арт в Барселоні або те-
атральне життя української столиці можуть
стати Вам у нагоді.

Звісно не буває свят без гарної музики, тому
команда Gel[:b]lau підготувала цікаві статті
про талановитих українських музикантів – це
і вже всесвітньо відома ONUKA, і переможці
шоу "Україна має талант" "Шпильясті кобза-
рі", і етно-джаз бенд Лелека.

Дякуємо, що залишаєтесь з нами! Від всієї
команди хочемо привітати усіх наших чита-
чів з зимовими святами та побажати нових
перемог, гарних книжок, веселих подорожей,
та теплих людей!

Із вдячністю й щирою повагою,
редакція часопису Gel[:b]lau

#всебудегельблау! ■

Liebe Leserinnen, Liebe Leser,

Wussten Sie bereits, dass es auf dem ukrainischen
Weihnachtstisch exakt zwölf Gerichte geben
muss, und was ein "Didukh" ist? Wenn nicht, los zu
unserer Cover-Story, in der wir über die ukrainischen
Traditionen, das Weihnachten zu feiern erzählen.

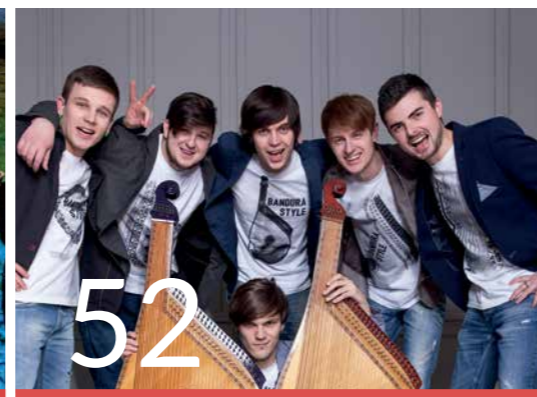
In den Rubriken "Männerkolumne" und "Lifestyle"
haben wir einige Artikel zusammengestellt, um Sie
bei der Planung der guten Vorsätze für das neue
Jahr zu unterstützen – Laufen, Schwimmen oder auch
einige Tipps für ein glücklicheres Leben.

Wenn Sie überlegen, wo Sie die Zeit "zwischen den
Jahren" verbringen möchten, könnten die Artikel über
die Street Art in Barcelona sowie das Theaterleben in
der ukrainischen Hauptstadt euch behilflich sein.

Damit die Festzeit auch von guter Musik begleitet
wird, bietet Ihnen diese Ausgabe eine Auswahl an
Artikeln über talentierte moderne ukrainische Künstler
– von der mittlerweile international bekannten Band
ONUKA, über "Spyljasti Kobzari", Gewinner einer
Talent Show, bis zur Berliner Jazz-Band "Leléka".

Das Gel[:b]lau Team bedankt sich bei allen Lesern
und Unterstützern für das spannende Jahr 2017 und
wünscht Ihnen ein besinnliches und frohes Fest mit
Ihren Liebsten.

Herzlich,
Ihre Redaktion

01 02 03 04 05 06 07 08 09 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32

Від редакції
Editorial

Тема номеру
Cover Story

Різдвяні традиції
Weihnachtstraditionen: DE vs UA

Персоналії
Personalien

Емма Андїєвська
Emma Andziejewska

Роксолана Голдак
Roksolana Holdak

Андрій Черкас
Andriy Cherkas

Дїаспора
Diaspora

Кубок Дїаспори.
Diaspora Cup 2017

Фестиваль Культур
Tag der Kulturen 2017

Berühmte Ukrainer

Музей українського народного мистецтва
Museum für ukrainische Volkskunst

Традиції Петриківського розпису
Volkskunst Petrykiwka

Чоловіча сторінка
Männerkolumne

24 години плавання
24 Stunden Schwimmen

Різдво між двома дівницями
Weihnachten in Kyiv

ОНУКА

Стиль життя
Lifestyle

"Vredesloop" в Голландії
Vredesloop in Holland

Вам скільки щастя відсипати?
Was ist das Glück?

Street-art в Барселоні
Street-Art in Barcelona

Культура
Kultur

Театральне життя Києва
Theaterleben in Kyiv

Шпильсті бандуристи
Lass uns Bandura kennenlernen

Світлана Балагула

Етно джаз-банд "Лелека"
"Leleka" Ethno-Jazz-Band

Огляд літератури

Комікси від Катринки

06

62

ну тут і не цікаво. іграшки, лі та дивні існі.

Ой, ну тут багато людей...

46

14

42

Різдвяні українські традиції під німецьким небом

Протягом багатьох століть у різних куточках планети формувалися свої власні різдвяні традиції та звичаї. На Різдво у Великій Британії розсилають листівки друзям та близьким. В Іспанії з'їдають дванадцять виноградин, загадуючи при цьому таку ж кількість бажань, адже виноградну лозу здавна вважають символом достатку і щасливого сімейного вогнища. Різдво в Україні та Німеччині є також одним із найулюбленіших та найбільш очікуваних свят. Як же проходить святкування у цих двох країнах та які між ними відмінності?

Україна

На Різдво чекають майже всі, тому навіть невдалий розклад сесії чи високий курс євро не завадять святу. Воно має безліч традицій та обрядів, про які знають наші бабусі та дідусі, та які не знайдеш в Google.

Традиційно готуватися до Різдва починають напередодні, адже 6 січня Святий вечір, коли за пісним столом із 12 страв вся родина збирається у святковому одязі.

За кілька днів господині дому прибирають й наводять лад, житло прикрашають святковими рушниками та солом'яними оберегами. Господар вносить і ставить дідуха (сніп пшениці, прикрашеного стрічками) поруч із кутею на святковому столі. Ця традиція дуже популярна, і щороку на ялинкових базарах поряд із зеленими деревцями продають діда, колядника або коляду (інші назви). Пращури навесні спалювали солому із дідуха (пшеницю залишали), проте зараз його зберігають вдома як оберег.

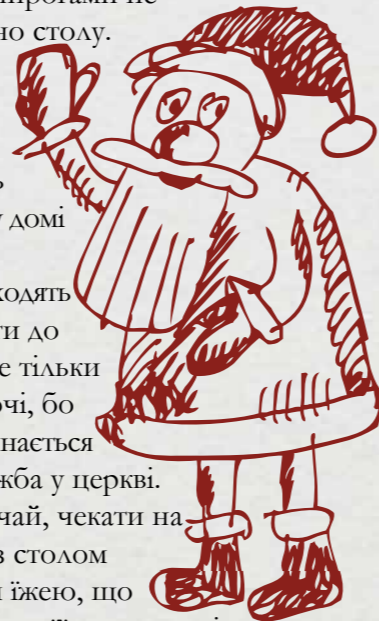
Страв на різдвяному столі в кожній хаті дванадцять. Це можуть бути і борщ з грибами, вареники з різноманітною начинкою, голубці, пампушки, рибні страви, салати із буряка чи капусти. Проте головними в цей вечір були і залишаються кутя та узвар. Кутю готують із пшениці, маку, меду, горіхів та води. В різних регіонах додають халву, родзинки, курагу, цукати, проте основа, пшениця, залишається незмінною. Традиційно прийнято починати трапезу зі спільної молитви після сходу першої вечірньої зорі, яка символізує появу на світ Ісуса і сьйво Вифлеємської зірки.

Спочатку прийнято їсти кутю, а потім й інші страви. У деяких регіонах було прийнято першу ложку куті підкидати до стелі, бо чим дужче кутя приставала до стелі, тим кращим мав бути рік і багатшим. Померлих духів родичів вшановували, залишаючи для них на ніч кутю.

Раніше господар дому на початку трапези мусив "сховатися" за пирогами і запитати у дітей, чи видно його. На це діти повинні були відповісти, що ні, не видно. Тоді глава сімейства бажав, щоб в будинку завжди був достаток і щоб за пирогами не було видно столу.

Зранку на Різдво діти віншують "газдам" у домі достаток. Парубки ходять колядувати до дівчат, але тільки до опівночі, бо тоді починається нічна служба у церкві. Існує звичай, чекати на хлопців із столом накритим їжею, що свідчить про її працьовитість, а котра дівчина ледаща, ту заміж не візьмуть.

*Добрый вечер тобі,
Пане господарю,
Радуйся, ой радуйся, земле,
Син Божий народився.*

Німеччина

Тут все зовсім інакше!

В Середньовіччі 6 грудня Святий Миколай приносить німецьким дітям подарунки. Та з приходом Реформації цю місію почав виконувати Christkind (дитя Ісус).

Дехто в Німеччині пов'язує святкування Різдва із запеченим гусаком, який раніше могли собі дозволити лише заможні родини. Для простого народу традиційними стравами, та легшими в приготуванні є картопляний салат та сосиски, риба, кнелдлики, червонокочанна капуста.

Традиція їсти на Різдво смаженого гусака має давнє коріння. Вважається, що 1588 року англійська королева Єлизавета збиралася скуштувати свого різдвяного гусака, як надійшла звістка про перемогу британців над іспанським флотом, армадою. Відтоді в Британії на Різдво їдять гусака й саме цю традицію нібито запозичили німці.

Сьогодні чимало німців намагаються уникати жирної їжі та їдять у Святвечір відносно мало: наприклад салат чи рибу. Але дехто шукає альтернативу гусакові, як от Жанін та Маркус – мої німецькі друзі: „Ми вже перепробували все: і гусака, і качку, й індика. Але гусак занадто жирний, качка занадто худа, а в індика забагато м'яса. Нема нічого кращого, ніж смажена яловичина. Раніше ми завжди їли гусака, але сьогодні віддаємо перевагу тим стравам, які можна швидко приготувати. Ми переважно їмо плавлений сир із картоплею. Тобто страви,

на які моя жінка витрачає небагато часу”. Я ж на ці слова реаую із захватом: “Добре, що лишень не з макаронами!” Проте в родинях, де уважно рахують кожен калорію, на святковому столі точно не бракуватиме одного – солодоців.

Можна почати із, так званої „яскравої тарілки” до традиційного різдвяного пирога. На „яскравій тарілці” розкладено всілякі солодоці: печиво, цукерки, горіхи, мандарини і пряники. Все це можна купити в магазині, але в кого є час та натхнення, той сам обов'язково намагається зробити щось солодке.

Найвідоміший пиріг у Німеччині – це різдвяний штollen за дрезденським рецептом. Вважається, що перший такий пиріг приготував 1457 року кухар замку Гартенштайн біля містечка Торгау. До речі, якщо вірити німецьким забобонам, то пиріг не можна розрізати до Різдва, бо це приносить біду. Якщо ж його з'їсти з родиною після вечірньої служби, це має принести захист і благословення. В сучасній Німеччині на ці повір'я мало хто звертає увагу, проте перші різдвяні пироги з'являються в магазинах уже в кінці літа.

Що б там не було, а цього року ми домовилися разом колядувати і їсти жирного гусака! Таке от українсько-німецьке Різдво! Веселих свят! ■

Традиційний німецький різдвяний штollen (Stollen)

Didukh symbolisiert Gemütlichkeit und Wärme im Haus

Weihnachten: Ukraine vs. Deutschland

Weihnachten in der Ukraine unterscheidet sich von Weihnachten in Deutschland nicht nur durch das Datum. Das ukrainische Fest ist mit vielen Traditionen verbunden, die sich jahrhundertlang etabliert haben.

Während Kinder und Erwachsene in Deutschland auf die neuen Türchen im Adventskalender gespannt sind und zu jedem Advent Kerzen anzünden, wird das ukrainische Zuhause erst am heiligen Abend (6. Januar) mit den traditionell bestickten Handtüchern (Ruschnyki), Glücksbringern aus Stroh und einem "Didukh", dem Gebinde aus Weizen mit den farbigen Bändern, geschmückt.

Auf dem ukrainischen festlichen Tisch gibt es **exakt 12 Gerichte** – entsprechend der Anzahl der Apostel Jünger Jesu.

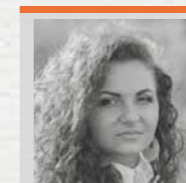
Das traditionellste davon ist "Kutja", die aus Weizen, Mohn, Honig und Nüssen zubereitet wird.

Die ganzen Leckereien dürfen jedoch nicht gegessen werden, bis der erste Stern im Himmel leuchtet – denn das symbolisiert die Geburt des Christkinds.

Ähnlich wie in Deutschland ziehen die Kinder auch in der Ukraine verkleidet von Haus zu Haus und singen Weihnachtslieder ■

Die ukrainische Kutja ist eine nahrhafte süße Speise und ein weiteres Symbol der Weihnacht, das vor allem bei Kindern beliebt ist

Валері
Зенинець /
Valerie Zenynets

ЛИЦАРКА УКРАЇНСЬКОГО СЮРРЕАЛІЗМУ

ЕМ МА АНД ІЄВ СЬКА

Emma Andijewska:
Ritterin des ukrainischen Surrealismus

Відкривши для себе постать Емми Андієвської та дізнавшись, що вона мешкає у якихось чотирьохстах кілометрів від Франкфурта, захотілось обов'язково з нею познайомитись. Інтерес обумовлювався не лише тим, що вона є однією з найяскравіших представників української культури з фантастичною біографією, але й нашим з нею земляцтвом – вона народилась та провела частину життя на Донеччині.

Данило Попков/
Daniil Popkow

Маленька квартира Емми Андієвської – це її житло, бібліотека та майстерня. Аби до неї потрапити, треба неабияк маневрувати поміж десятків картин, які займають майже весь оточуючий простір. Сама їх авторка жартує: *«Картини тепер головні у моїй квартирі»*. Через декілька хвилин спілкування відчуваю, що у квартирі «важке» повітря. Мов упереджуючи моє запитання, вона пояснює: *«Я пишу акрилом. Оскільки картини нема куди подіти, стоять тут протягом багатьох років. Вікна не відкриваю, бо страждаю від протягів. Отже, мушу дихати цим»*. Через акрил Емму Іванівну мучить страшний кашпель. *«Живу тут, як придурак. Якби когось розповісти, не повірять»*, – каже вона. Гостра самоіронія – невід'ємна частина її характеру.

Влітку 1941 року батька Емми Іванівни, хіміка-винахідника, вбили чекісти, аби він не дістався німцям. Під час наступу Червоної армії на українську столицю у 1943 році, побоюючись репресій як «родина ліквідованого», вони рушають до Німеччини. Оздоблена яскравими спогадами історія про цей шлях звучить з вуст Емми Іванівни, мов сюжет пригодницького фільму: п'яний кучер несе їх на захід крізь відступаючі колони німців, пересування «товарняками», переховування від авіаційних нальотів, як рухалось каміння у бомбосховищі під час вибухів та як у сусідній окоп влучила бомба і загинула красуня, яка ще хвилину тому посміхалась і розважала оточуючих грою на баяні. На щастя, для Емми Андієвської та її родини тоді все закінчилось «гепі-ендом».

Відтоді вона житиме у Берліні, Мюнхені, Нью-Йорку, а Україну вперше відвідає лиш після

проголошення незалежності. Саме за кордоном почнеться її невпинна літературна і художня праця. Її результатами стануть 40 книжок, близько 15 тисяч картин, виставки по усьому світу та кілька літературних премій, а її картиною «Золотий Христос» вшанують режисера Франческо Розі до його 80-річчя. Окрім цього, близько 40 років свого життя вона присвятила роботі в українському відділенні радіо «Свобода» у Мюнхені.

Незважаючи на можливість стати частиною американського чи німецького суспільства, писати німецькою, англійською чи французькою, що відкрило б перед нею безліч можливостей, вона

не відступиться від українськості, яку усвідомила і боронила із самого дитинства. Нападки на Україну, її волю, культуру, а також її негарзди Емма Іванівна сприймає як особистий виклик. Вона вважає, що українцям весь час нав'язують комплекс меншовартості, який підриває їх віру у себе, змушує на когось озиратись, заважає поступу. Схоже, її життя і творчість –

особисте повстання проти цього, що перейшло у марш за ствердження самодостатності української культури як частини світової.

Сьогодні майже весь час Емми Іванівни продовжує займати живопис. У свої 86 років вона працює по 18 (!) годин на добу. На саморекламу чи продаж картин не залишається часу та й як вона сама каже: *«Я є митцем, а не бізнесменом. Для того, щоб робити гроші, передусім треба їх любити»*. Саме тому вона не чекає поки їй хтось допоможе, а витрачає власну пенсію на полотна, фарби, друк книжок, іноді навіть обмежуючи себе у простих речах: *«Ніколи не викидаю зачерствілий хліб. Коли не вистачає грошей, просто розм'якую його і так*

Сьогодні майже весь час Емми Іванівни продовжує займати живопис. У свої 86 років вона працює по 18 (!) годин на добу.

заощаджую на харчах», – зізнається Емма Іванівна. Незважаючи на всі труднощі вона продовжує робити свою справу, дарувати картини і книжки музеям та друзям. На моє запитання чи не шкодує про те, як прожила своє життя і тим, куди врешті прийшла, вона відповіла: «Анітрохи не шкодую про обраний шлях. Зраджувати себе, свої таланти не можна за будь-яких обставин. Усе добре дається людині важко, з працею, у той час, як погане – легко».

Пригостивши мене щедрим обідом та провівши, Емма Іванівна подякувала команді Gel[:b]au за примірники часопису та за те, що не стоїмо осторонь української справи навіть за кордоном.

Дорогою додому, намагаючись скласти портрет Емми Андієвської, я перебирав у думках все побачене і почуте за день: аскетичну, задушливу квартиру-келію, вірність своєму генію, щоденну працю заради суспільного блага (нерідко собі у збиток), бажання довести власним прикладом: «Українці – сильна, талановита, працьовита нація, не гірша за інші європейські», волелюбність, щедрість, шляхетність у спілкуванні. Тоді й згадалось, що усі перелічені чесноти – чесноти лицарські, а значить, лицарство досі існує. Якщо так, то Емма Іванівна Андієвська до нього беззаперечно належить ■

Відвідайте теку «Емма Андієвська» на нашій сторінці у YouTube, аби дізнатись більше.

Emma Andijewska wurde in Donezk, Ukraine geboren. Im Jahr 1937 zog die Familie nach Wyschhorod und 1939 nach Kiew um. Dort erlebten sie auch den Beginn des Zweiten Weltkrieges. Während der Eroberung Kiews durch die Wehrmacht 1941 wurde ihr Vater, ein Chemiker und Erfinder, von sowjetischen Geheimdienstlern („NKWD“) direkt auf der Straße „beseitigt“. Sie befürchteten, dass er seine Arbeiten den Deutschen weitergeben würde. Im Jahr 1943, als die Deutschen sich aus Kiew zurückzogen, entschied sich Emma Andijewskas Mutter, mit ihren Kinder nach Deutschland zu flüchten. Seitdem wohnte sie in Berlin, München und später — in New York. In Deutschland hat Emma Andijewska Deutsch gelernt, philologische und philosophische Studien abgeschlossen, sowie ihre literarische und künstlerische Tätigkeit angefangen. Ihr literarisches und künstlerisches Oeuvre besteht aus 40 erschienenen Büchern, etwas mehr als 15 000 Malereien, zahllosen — auch weltweiten — Ausstellungen, einigen literarischen Preisen.

Obwohl Emma Andijewska sieben Fremdsprachen beherrscht und sich in der deutschen oder amerikanischen Gesellschaft hätte (voll) integrieren können, bezeichnet sie sich immer als Ukrainerin, schreibt ihre Romane und Gedichte nur auf Ukrainisch und betrachtet die Entwicklung der ukrainischen Kultur als ihre Aufgabe.

Heutzutage lebt und arbeitet Emma Andijewska in ihrer kleinen Wohnung in München, die von ihren Gemälden gefüllt ist, denn sie beschäftigt sich nur ungern mit deren Verkauf. Sie gibt ihre Rente am Liebsten aus für Kunstmaterialien oder verlegt ihre Bücher häufig selbst, da sie keine Lust hat, für sich groß Werbung zu machen. Denn ihr bringt ihre schöpferische Arbeit mehr Genugtuung, als das verdiente Geld.

Роксолана Голдак: Чим більше палітра, тим легше на ній розігнатися

Її косу я побачила одного дня на базарчику в Кронберзі. Вона була густою і чомусь здалась українською. Яскравий колір волосся виблискував на сонці й того дня я намалювала пошаранчі кольору охри. Це було невипадково.

Згодом пройшло кілька місяців і я випадково познайомилась з її мамою в парку, тоді ще не знаючи, що вони рідні. Вчувши львівський говір мамі, не зважалося взяти контакти і незабаром таки зустрілася з дочкою, власницею тієї самої коси. Вона - художниця, люблячи дружина та мама, вона беззаперечно слуга української нації. Її соняшники в коридорі німецького будиночка, певно, не тільки мене заворожують...

На запитання про освіту, спосіб життя, улюблене морозиво, чим долає непогоду, хто батьки героїні і чим годували її, що така красива, Роксолана відповідала майже годину. Це те відчуття, коли слухаючи, хочеш замовити попкорн і запитати час від часу колю.

— Дякую, звісно, але я, чесно кажучи, українців негарних і не бачила. Певно, ми всі маємо свою особливу красу. Навчалася, як і всі, в школі. Це була 91-ша, моя, львівська. Гадала, що піду в медицину, проте помилилась, я надто вразлива. Купа різних хобі приносили радість: і народні танці, і уроки фортепіано, хор, навіть легка атлетика. Але справжню хмару задоволення я отримувала від живопису.

Після десятого класу вступила до коледжу на відділ художньої вишивки, згодом сама почала колекціонувати старовинні українські сорочки. Їх у мене небагато, проте навіть горщики, тарілки – вся ця українська спадщина – вони дають якусь енергетику, силу. І я привезла собі сюди ці тарілочки, і вони, знаєте, гріють душу. Особливо коли ти за кордоном.

Я спортивна, активна та намагаюся правильно харчуватись. Улюблене морозиво? Звісно, домашнє. Такий собі пломбірчик бананово-ананасовий. Тут, в Німеччині, обходжуся магазинним та все ж смачним шоколадним “Landliebe”.

Непогоду долаю методикою “люди поруч”. От є такі драйвери, які заряджають тебе енергією. І я, повірте, знайшла таку людину для себе. Це український психолог Наталя Холоденко. Фантастична, неймовірна жінка з величезною силою волі. Вона надихає. Слухаючи її лайви, відкриваю завжди для себе нове!

Що готуєте чоловіку і як справляються дітки з німецькими кіндерами?

— Не готую, не печу паску. Не роблю голубці і не смажу відбивних, ну й барбек’ю ні. Дуже люблю французьку, італійські кухні. Звичайно, з них я обираю найкорисніше. Гарбузовий суп, рис з курочкою, сухофруктами або ж качка в смородино-винному соусі (готується на апельсиновому соці).

Як мама намагаюся мінімально витратити час на їжу. Вважаю, їжа повинна бути смачною, проста в приготуванні та виконувати функцію підтримання організму в тонусі. Все. Дітки скоріше схоплюють. Їм легше.

А зараз про найікантніше: Вас. Котів. Малювання. Музику. Виставки. Приєлні моменти?

— Я понад 400 картин продала, але за популярністю ніколи не ганялася. Пишу музику і фанатію від цього страшенно!

Після закінчення школи якось зникло бажання сідати за інструмент і майже 12 років “мовчала”.

Одного дня я спробувала на пальці синтезатор дочки і зрозуміла, що пишу музику. Кіт слухав і сидів поруч, а я зрозуміла, що маю в житті два улюблені береги – малювання та музику – і з радістю припливаю до кожного з них. З часом, сподіваюся, це виллється в якийсь проект, а поки треба багато чого освоїти. Взагалі здається, що в музиці є більше невідомого, ніж у самій Німеччині.

Люблю писати ікони, але вони, мов діти, вимагають багато часу. Часу і стабільного емоційного стану. Це потужне заняття насправді!

Це той етап, коли намагаюся йти й знайти себе у житті. Малую те, що відчуваю, без правил. Звісно, люблю Моне, Клінт, да Вінчі... Але вже не хочу ходити, дивитися, відвідувати музеї. Якось зникли кумири і художні, і музичні, бо з одного боку можна надихатись, черпати та маємо властивість “мавпувати”, копіювати.

Художник, творча людина особливо, повинен йти насамперед за собою.

Що малюєте? І про що мрієте? Яку країну хотілося побачити крізь мольберт?

— Те, що бачу поруч. Хочеться інколи просто злитися з моментом природи.

Хочеться, щоб кожний клаптик Землі просто пищав, гудів, що щасливий та екологічно чистий! Напевно, Італію через мольберт побачити було б дуже цікаво! Поготів там красиво!

Хочеться, щоб не було війни і ніхто в світі не мав права у іншого забрати життя. Хочеться знайти однодумців і створити власний музичний проект. А ще як у кожної людини є купка маленьких, дрібних мрій... ■

Валері
Зенінець /
Valerie Zenynets

Roksolana Holdak: Ein Künstler folgt vor allem sich selbst

Roksolana Holdak ist nicht nur eine Malerin, sondern auch eine liebevolle Mutter und Ehefrau. Geboren und aufgewachsen im ukrainischen Lwiw, lebt sie zurzeit in Deutschland.

Als Kind hatte künftige Künstlerin viele Hobbies: Volkstänze, Klavierstunden, sogar Leichtathletik. Aber bereits damals hat Malerei ihr die größte Freude bereitet. Nach der Schule hat sie im Lemberger Art College das Studium in der Kunststickerei angefangen und später mit der Sammlung bestickter Hemde

(Wyschywanka) sowie traditioneller Alltagsgegenstände angefangen, die sich auch nach Deutschland mitgebracht haben. "Sie verleihen einem bestimmte Energie und Kraft. Besonders, wenn man im Ausland lebt", sagt sie.

Heute malt die Künstlerin das, was sie um sich herum sieht und was sie gerade fühlt. Obwohl sie Werke von Monet, Klimt und Da Vinci liebt, möchte sie sich von ihnen nur inspirieren lassen. Ein Künstler sollte vor allen anderen sich selbst folgen.

Завдяки науковцям людство житиме довше!

Про Андрія та його наукові досягнення я довідався невдовзі після того, як він опинився у Німеччині. Єна — це невелике студентське містечко, де українці тісно спілкуються між собою. Вперше ми особисто познайомилися на вечорі класичної музики, який організували його земляки-львів'яни із національного оперного театру. Відтоді виникла ідея записати коротеньке інтерв'ю.

Повну версію інтерв'ю читайте на сайті — прим. редакції. ■

На сторінці снського університету напрямком твоїх досліджень сформульовано так: попередження пов'язаних зі старінням хвороб завдяки правильному харчуванню а наукове запитання — як помірне голодування та рухливий спосіб життя підвищують стресостійкість і тривалість життя організму. Можна сказати, що ти досліджуєш секрети вічної молодості?

Я вважаю, що вічної молодості не існує, однак безперечно можна продовжити тривалість і якість життя, уникнути хвороб, пов'язаних із старінням, таких як цукровий діабет, атеросклероз, що спричиняє серцево-судинні захворювання... І, як виявилось, один з найбільш ефективних методів їх лікування — періодичне голодування і, зрозуміло, здорове харчування та помірні фізичні навантаження.

Під голодуванням ти розумієш «суворий піст»?

Одна з найбільш глобальних проблем — переїдання. Ми їмо більше, ніж реально використовуємо для життя. А наш організм

не має ефективних механізмів, які б виводили зайві калорії. Невикористані калорії, отримані з їжею, накопичуються в організмі переважно у вигляді жирів. Якщо цей позитивний енергетичний баланс триває досить довго, то це створює хронічну проблему; порушується робота внутрішніх органів, насамперед, печінки, яка починає гірше метаболізувати холестерин, глюкозу. Виникає цукровий діабет, жирова інфільтрація печінки та інші неприємні речі. Якщо правильно харчуватися і час від часу робити профілактичні голодування, можна запобігти накопиченню жирів та метаболічним проблемам печінки.

Виходить, якщо не їсти після 18-ої і більше гуляти на свіжому повітрі, то можна прожити більше ста років або принаймні полегшити свої страждання у старості?

Треба розуміти три принципові речі про здорове харчування: важливими є кількість їжі, її якість та час прийому — вечеря не обов'язково о 18-тій, але не

пізніше, ніж за дві години до сну, бажано без солодощів і хліба. А піст — це традиційний і давно відомий спосіб очистити організм, спалити накопичені калорії, це своєрідне «прибирання», коли радикально зменшуючи надходження їжі, ми стимулюємо організм позбуватися зайвих речовин, які він використовує як паливо.

От читаєш історії про мудреців чи пустельників, які харчувалися хлібом, водою, якими-лише корінцями. Скворода, кажуть, їв один раз після заходу сонця. І досить довго прожив.

Років сто тому, люди вмирали від інфекцій, які людство навчилося успішно лікувати, а потім з'явилися інші загрози, які до того не були такими масовими. Але навчившись лікувати діабет, люди стануть доживати до того віку, коли виникнуть інші хвороби, пов'язані зі старінням. Отже виклики для медицини залишаться ■

Сергій Кандул/
Serhiy Kandul

Diaspora Cup 2017

Diaspora Cup 2017

З 1 по 3 вересня у Штутгарті відбувся перший **Кубок Діаспори**, який об'єднав українських прихильників футболу не тільки з усієї Німеччини, але також із Нідерландів та Австрії.

Головними організаторами цього спортивного заходу стали вболівальники та громадські активісти Сева та Вадим. Ідея провести турнір серед діаспори виникла у хлопців вже давно. *“Ми прагнули зібрати українців разом в одному місці, гарно провести час, пограти в футбол, який, до речі, займає дуже важливе місце в нашому житті”*, — розповідають організатори. І ось на початку осені ця ідея нарешті стала реальністю.

Всього в чемпіонаті взяло участь 6 команд: **“Помаранчеві”** (українська діаспора Нідерландів), **“Mainhattan Boys”** (Франкфурт-на-Майні), **Ukrainische Falken** (південь Німеччини), **“Штутгартська Хунта”** (Штутгарт), **збірна міста Карлсруе** та **команда проекту UASUPPORT.DE**. Турнір проводився в модусі ліги, тобто усі команди грали один проти одного. Після напружених 15 матчів та інтенсивної боротьби було визначено **переможців — Ukrainische Falken**. Друге місце посіла **команда із Франкфурта**, а третє зайняла команда **господарів**.

Після турніру всі учасники зібралися разом, щоб переглянути матч кваліфікації до ЧС 2018 Україна — Туреччина. Він подарував багато приємних моментів та позитивних вражень усім глядачам. Адже саме в цьому полягає магія футболу, який здатен об'єднати людей із різних куточків світу та подарувати незліченну кількість емоцій.

Віва футбол!
Віва Україна!

And the winner is...

Помаранчеві

Ukrainische Falken

збірна міста Карлсруе

Bester Torwart / Найкращий голкіпер

Bester Spieler / Найкращий гравець

Vom **01. bis 03. September** in Stuttgart fand die erste Fußball-Meisterschaft der ukrainischen Gemeinde statt — **Diaspora Cup**. Die Organisatoren waren die bereits bekannten und leidenschaftlichen Fußball-Fans: Seva und Vadym.

Die Idee hatten die Jungs schon lange: “Wir wollten die Ukrainer an einem Ort versammeln, etwas Fußball spielen, der in unserem Leben besonders wichtig ist, und einfach zusammen Spaß haben”, erzählen die Organisatoren. Anfang Herbst wurde aus dieser Idee Realität.

Um den Pokal haben sechs Mannschaften gekämpft: das Team aus den Niederlanden **“Pomaranstschewi”**, das **Team aus Karlsruhe**, **“Mainhattan Boys”** aus Frankfurt am Main, das Team des Projekts **UASUPPORT.DE**, das Team aus Süddeutschland **“Ukrainische Falken”** sowie das **Gastgeber-Team**.

Die Meisterschaft sah vor, dass jeder gegen jeden spielt, und nach den anstrengenden fünfzehn Spielen standen die Sieger fest: **Ukrainische Falken** bekamen den Pokal; den zweiten Platz besetzten **die Mainhattan Boys** und den dritten — **das Gastgeber-Team aus Stuttgart**.

Nach der Meisterschaft versammelten sich die Teilnehmer und Freunde zusammen, um das WM-Qualifikationsspiel zwischen der Ukraine und der Türkei anzuschauen. Das Match schenkte allen viele angenehme Momente. Genau darin besteht auch die Magie des Fußballs: Er vereint die Menschen aus unterschiedlichsten Orten und schenkt eine Menge Emotionen.

Viva Fußball! Viva Ukraine!

Редакція /
Redaktion

Die Organisatoren / Організатори

Team Stuttgart / Штутгартська хунта

Фото:
Юрій Пінський,
Ксенія Фукс

Штутгартська Хунта

Mainhattan Boys

UASUPPORT.DE

Football...connecting people

День культур 2017 у Штутгарті

День Культур у Штутгарті — це щорічне свято інтернаціонального різнобарв'я. Більш ніж 60 національно-культурних спільнот, громадських організацій та діаспор представляють свої особливості. На заході відвідувачі мали можливість познайомитися з культурними та кулінарними традиціями Китаю, Бангладешу, Ірану, Хорватії, Сербії, Індонезії, Колумбії, Куби, Португалії, Італії, Фінляндії, Гаваї, Польщі, В'єтнаму, Тунісу, Монголії, Мексики, Перу, Домініканської республіки тощо.

Україна цього року була представлена на святі вперше завдяки Українському Ательє Культури та Спорту (UAKS e.V.). На українському стенді можна було дізнатися про туристичні маршрути та цікаві місця країни, зазирнути в світ сучасної української літератури, купити українські прикраси та звичайно скуштувати традиційні українські страви та напої.

Взагалі цілих три поверхи Фольксхохшупле (Volkshochschule) майоріли інформаційно-гастрономічними стендами: з різних боків на гостей дивилися яскраві африканські

прикраси, справжня турецька кава, запашні хорватські тістечка та колоритні індонезійські костюми.

Окрім стендів день культур — це ще й різноманітна сценічна програма з танцями та піснями народів світу. Колоритні афробразильянські танці, запальний фламенко, танець живота чи пристрасний танго — тут кожен знаходив розвагу на свій смак. Щоб свято мало не тільки розважальний, а й пізнавальний характер, організатори також приготували низку цікавих заходів: читання фінських новел, турецький театр тіней, воркшопи та майстеркласи по зумбі, самбі та гавайському танцю, показ фільмів та багато чого іншого.

Мета фестивалю — встановлення дружніх відносин між різними народами, налагодження культурних зв'язків між державами і сприяння обізнаності європейців про особливості культури народів світу ■

fb.com/uaks.ev/

Tag der Kulturen 2017 in Stuttgart

Редакція /
Redaktion

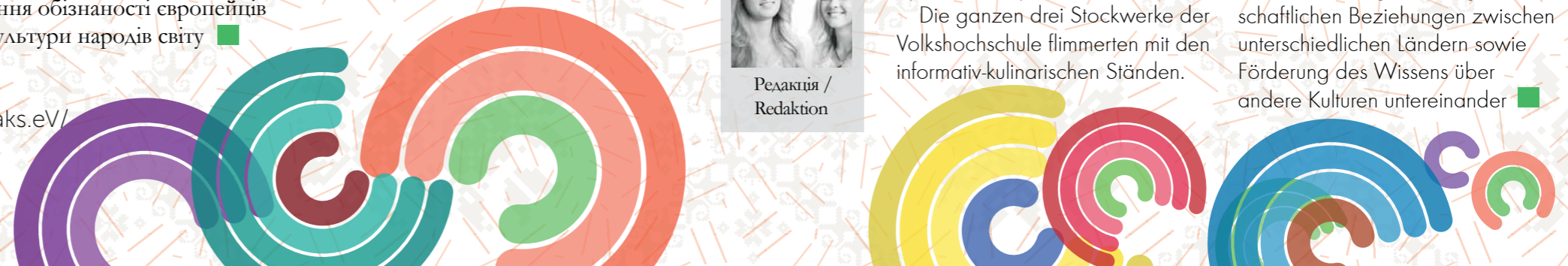
Tag der Kulturen in Stuttgart ist das Fest der internationalen Kolorite, das jährlich im Treffpunkt Rotebühl stattfindet. Mehr, als 60 Vereine haben ihre Traditionen und Spezialitäten den Gästen präsentiert, darunter Gemeinden aus China, Bangladesh, Serbien, Kroatien, Iran, Tunesien, Mexico, Finland, Hawaii und viele mehr. Die Ukraine war zum ersten Mal durch Ukrainisches Atelier für Kultur & Sport e. V. vertreten: Auf dem Stand konnten die Besucher sich über die touristischen Routen informieren, in die moderne literarische Welt eintauchen, ukrainischen Schmuck erwerben und Spezialitäten probieren.

Die ganzen drei Stockwerke der Volkshochschule flimmerten mit den informativ-kulinarischen Ständen.

Von allen Seiten blickten afrikanisches Schmuck und indonesische Kleidung, aromareicher türkischer Kaffee und duftendes kroatisches Gebäck.

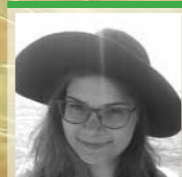
Aber Tag der Kulturen bedeutet nicht nur Länder-Stände, sondern auch Unterhaltungsprogramm. Brasilianische Tänze, feuriger Flamenco, Bauchtänze oder leidenschaftlicher Tango — jeder fand was für seinen Geschmack. Auch an Information und Aufklärung fehlte es nicht: Lesungen der finnischen Novellen, türkischer Schattentheater, Vorführungen der Filme oder Tanzworkshops.

Das Ziel des Tags der Kulturen ist die Förderung und Pflege freundschaftlichen Beziehungen zwischen unterschiedlichen Ländern sowie Förderung des Wissens über andere Kulturen untereinander ■

BERÜHMTE UKRAINER

Auf der Welt gibt es viele berühmte Schauspieler, Künstler, Pianisten und viele andere talentierte Menschen mit ukrainischen Wurzeln. Die wenigsten davon sind aber als solche bekannt. Deshalb wollen wir hier einige von ihnen vorstellen und ihre Geschichten erzählen.

Світлана
Коржавіна/
Svitlana
Korzhavina

Victoria Spartz

Victoria Spartz wurde im September 2017 zur Senatorin im Bundesstaat Indiana ausgewählt. Sie wurde in der Ukraine geboren, hat an der Nationalen Simon-Kuznets-Wirtschaftsuniversität Charkiw studiert und wanderte erst 2000 in die USA aus. Dort machte sie ihren Master an der Kelley School of Business in Indiana, an der sie auch bis heute unterrichtet. In ihrem beruflichen Werdegang arbeitete Victoria Spartz sowohl auf der Unternehmenseite, als auch in den staatlichen Organisationen. Des Weiteren war sie Präsidentin von den Hamilton County Federated Republican Women und Vizepräsidentin der republikanischen Partei von Hamilton County.

“Als Victoria Spartz auf die Bühne kam, [...] war ihr Akzent stark, aber ihr Leidenschaft für die amerikanische Politik noch stärker.” - berichtet Fernsehsender WTHR.

Vera Farmiga

Vera Farmiga ist eine US-amerikanische Schauspielerin mit ukrainischen Wurzeln. Geboren 1973 ist sie eine von sieben Kinder in der Familie. Sie wuchs in New Jersey in einer ukrainischen Gemeinde auf, besuchte katholische Schule und tanzte gern Volkstänze. In der elften Klasse entdeckte sie ihre Leidenschaft für die Schauspielkunst und studierte nach der Schule Visual and Performing Arts an der Syracuse University.

Ihr Berufsleben hat auf Broadway begonnen und erst nach paar Jahren hatte Vera Farmiga ihr Debüt auf der großen Leinwand im Film Für das Leben eines Freundes. Danach ging es für die Schauspielerin bergauf: sie spielte zusammen mit solchen Stars wie Matt Damon und Leonardo DiCaprio im Thriller Departed – Unter Feinden. Für den Film Up in the Air (2009) bekam sie sogar eine Oscar-Nominierung für die beste weibliche Nebenrolle und für ihren künstlerischen Beitrag in der Drama-Serie Bates Motel wurde sie für den Emmy-Award als Beste Hauptdarstellerin nominiert.

Paul Eremenko

Paul Eremenko ist ein bekannter Erfinder und Technologiemanager. Er wurde 1979 in Lwiw als Sohn eines bekannten Mathematikers geboren und emigrierte im Alter von 13 Jahren mit seiner Familie in die USA. Seine Studienzeiten waren sehr intensiv: er hat einen Bachelor-Abschluss in Luft- und Raumfahrt, einen Master in Luft- und Raumfahrttechnik und einen Abschluss in Rechtswissenschaften. Außerdem hat er am Pilot-Training bei Flughafen Aretz teilgenommen.

Bevor er seine aktuelle Stelle als CTO beim europäischen Luftfahrt- und Rüstungskonzern Airbus Group im Silicon Valley annahm, arbeitete Eremenko für solche namhafte Unternehmen wie Motorola, Google und DARPA (Behörde des Verteidigungsministeriums der Vereinigten Staaten, die Forschungs-Projekte durchführt).

2015 wurde Eremenko im FORTUNE Magazine als einer der Top 10 Tech Leaders von 2015 ausgezeichnet

Музей українського народного мистецтва

Чарівний новий знайомий порадив мені відвідати музей українського народного мистецтва в Німеччині, розташований в місті Кірн, в районі Ханенбахе, що недалеко від міста Ідар-оберштайн, відомого своїми штольнями по видобутку аметисту.

Museum für ukrainische Volkskunst

Ein charmanter Bekannter riet mir zum Besuch des Museums für ukrainische Volkskunst, das sich bei der Stadt Kirn im Ortsteil Hahnenbach befindet, nicht weit weg von der Stadt Idar-Oberstein, die für Edelstein- und Amethyst-Bergbau bekannt ist.

Музей впізнали відразу, навіть якщо б не було вивіски. Затишний невеликий мальовничий дворик з квітами, а поруч припаркована машина в дуже відомих кольорах: жовто-блакитна — мимо не пройдеш.

В музеї близько 300 цікавих експонатів, серед яких можна побачити вироби з петриківського розпису, килими, скатертини, подушки, книги, ляльки, бандура і звичайно ж вишиванки.

Das Museum würde man sofort erkennen, auch wenn es kein Schild geben würde. Ein gemütlicher kleiner Hof mit Blumen und ein in der Nähe geparktes Auto in sehr bekannten Farben: gelb und blau — kaum zu übersehen.

Drin gibt es mehr als 300 Exponaten aus verschiedenen Regionen der Ukraine, darunter Tischdecken, Kissen, Puppen, Haushaltsutensilien, Kunstkeramik, handbemahlte Holzeller sowie Wyschywankas, die nicht fehlen dürfen.

Дуже зворушив і захопив неймовірний ентузіазм і оптимізм господині музею — Ірини Денис, яка не бачить перешкод для своїх ідей.

Найбільше вразила розповідь про їх з чоловіком подорожі автівкою: одна — 7 000 км, а друга — 16 000 км, які вони виконали на своєму олдтаймері Запорожець. Маршрут останньої подорожі пролягав через більш ніж 20 країн Європи та Азії ■

Iryna Matbes/
Iryna Matbes
(Text & Foto)

Der unglaubliche Optimismus der Inhaberin des Museums, Iryna Denys, berührt und begeistert sehr. Sie kennt keine Grenzen für die Verwirklichung ihrer Ideen. Besonders faszinierend ist die Geschichte über die Reisen auf dem Oldtimer "Saporoshez" mit ihrem Ehemann: Die eine ging über 7.000 km, die zweite über 16.000 km, während der sie über 20 Länder in Europa und Asien besucht haben ■

ЧАРІВНИЙ СВІТ МИСТЕЦТВА ПЕТРИКІВСЬКОГО РОЗПИСУ

Ви ще досі не знайомі з петриківським розписом? Ви не милувались чарівними мальвами, айстрами, півоніями, що розквітли на дерев'яних тацях, тарілках, куклях, вазах. Ну що ж. Тоді, разом з вами, ми зробимо перший крок у чарівний світ мистецтва петриківського розпису. Мальовниче село **Петриківка** Дніпропетровської області – відомий у світі осередок українського народного декоративного розпису.

Олег Гавриш /
Oleh Havrich

Село **Петриківка** було засноване у XVII-му столітті козаком Петриком, уродженцем Полтави, як козацький зимовий стояк.

Після руйнації Запорізької Січі Петриківка як і інші впливові козацькі поселення не була закріпачена, що сприяло її розбудові та розвитку народного мистецтва.

Техніка петриківського розпису у сучасному вигляді сформувалася у XVII – XVIII століттях. Традиція прикрашати одяг та оселю орнаментами зародилася ще у давні дохристиянські часи. Вважалося, що орнаменти служать оберегом – захищають від потойбічних сил та приносять добробут. Пізніше козаки петриківкою прикрашали зброю та курені у Запоріжжі.

Цікавою є **символіка розпису**. Так

- **композиція букет-вазон** це одвічний образ квітучого дерева життя;
- **лиштва (фриз)** символізує безкінечність;
- **квітка** – вершина краси природи, її апогей;
- **калина** – символ дівочої вроди;
- **мальва** – козацька доблесть;
- **дуб** – прояв сили та мужності;
- **зображення птаха** – символ гармонії, світла, щастя;
- **півник** символізує пробудження;
- **зозуля** уособлює таємницю вічного плину часу.

Найчастіше шедеври народного мистецтва петриківки прикрашають мальви, півонії, айстри, різноманітні польові квіти, а ще ті, які вигадують самі майстри.

В 2013 році унікальне мистецтво внесли до списку **нематеріальної культурної спадщини ЮНЕСКО**.

Пензлики для розпису майстри роблять самі – з **котячої шерсті**, вистриженої з грудей. Такий пензлик дозволяє фарбі лягати рівно, легко та охайно.

Фарби для розпису – ніколи не змішують. Рожева, жовта, синя, червона та зелена – усі вони покликані вдихнути в малюнок життєрадісність та природну легкість. А малюнок нерідко може виконуватися пальцями – для виконання притаманних петриківці крапок. Секрети розпису майстри передають своїм учням, дітям – таким чином мистецтво продовжує жити. І напоєне сонцем і квітами нашу буденність ■

Kennen Sie die Petrykiwka-Malerei noch nicht? Haben die zauberhaften Malven, Astern und Pfingstrosen, die auf den hölzernen Tabletten, Tellern, Krügen und Vasen aufgeblüht sind, Sie noch nicht verzaubert? Na gut. Dann machen wir mit Ihnen zusammen den ersten Schritt in die magische Kunstwelt der Petrykiwka-Malerei.

Übersetzt von:
Anna
Gucaljuk

Das malerische Dorf Petrykiwka ist das bekannte Zentrum der ukrainischen dekorativen Volksmalerei. Dieses Dorf wurde im XVII. Jahrhundert vom Kosak Petryk, einem geborenen Poltawer, gegründet. Nach der Zerstörung von Saporoger Sitsch überlebte Petrykiwka, was zum Ausbau und Entwicklung der ukrainischen Volkskunst beitrug.

Die Technik der Petrykiwka-Malerei entstand in ihrer heutigen Form im 17. und 18. Jahrhundert. Die Tradition, Kleidung und Zuhause mit Ornamenten zu schmücken, stammt aus der Zeit vor dem Christentum. Es wurde geglaubt, dass Ornamente wie Amulette dienen — sie schützen vor den jenseitigen Kräften und bringen Wohlstand. Später haben die Kosaken mit Petrykiwka die Waffen und die Laubhütten in Saporischschja geschmückt.

Die Symbolik der Malerei ist interessant.

- So stellt die Komposition Strauß-Blumentopf der blühende Baum des Lebens dar;
- ein Verkleidungsbrett (der Fries) symbolisiert Unendlichkeit;
- eine Blume — der Gipfel der Schönheit von Natur, ihr Höhepunkt;
- eine Drosselbeere — das Symbol der Mädchenschönheit;
- eine Malve — Kosakenheldenmut;
- eine Eiche — die Erscheinungsform von Stärke und Mut;
- die Darstellung des Vogels — ein Symbol für Harmonie, Licht, Glück;

- ein Hahn symbolisiert Erwachen;
- ein Kuckuck verkörpert das Geheimnis des ewigen Zeitverlaufes.

Im Jahre 2013 wurde die einzigartige Kunst in die Liste des immateriellen Kulturerbes der UNESCO eingetragen.

Die Malpinsel werden von den Meistern aus der Brust abgeschnitten Katzenhaaren handgemacht. Mit dieser Bürste lässt sich die Farbe gleichmäßig, leicht und sauber decken.

Die Farben für die Malerei werden niemals vermischt. Rosa, gelb, blau, rot und grün sind hervorgerufen, die Lebensfreude und die natürliche Leichtigkeit in die Zeichnung einzutragen. Und die Zeichnung wird ganz oft von den Fingern erfüllt werden — für die Ausführung der eigentümlichen Petrykiwka-Punkte. Die Geheimnisse der Malerei übergeben die Meister den Schülern, den Kindern — so lebt die Kunst weiter. Und sie füllt unsere Alltäglichkeit mit Sonne und Blumen ■

Petrykiwka: Volkstümliche Kunst in Frankenland

Am 14. und 15. Oktober, im Rahmen der **8. Interkulturellen Woche in Bad-Kissingen** (Unterfranken) fand die Eröffnung der ukrainischen Petrykiwka-Malerei statt. Zwei bekannte ukrainische Petrykiwka-Künstlerinnen **Galyna Nazarenko** und ihre Kollegin **Olena Yarmolyuk** erzählten über die Traditionen und Techniken der Petrykiwka, die seit Jahrhunderten in der Ukraine üblich sind. "Wir wollen zeigen, dass wir, Ukrainer, eine eigene Kultur haben, die wir pflegen und die wir erhalten wollen", sagt Nazarenko.

Die Ukraine werde seit der Sowjetzeit weniger als das europäische Land wahrgenommen, das es eigentlich sei. Erst mit der Besetzung der Krim durch Russland und den Krieg im Osten habe sich der Blick auf das Land wieder gewandelt. "Wir wollen zeigen, dass wir europäisch und dass wir friedlich sind".

Petrykiwka überlebte als Tradition die Sowjetzeit unbeschadet und ist seit 2013 als immaterielles Unesco Weltkulturerbe gelistet.

Nazarenko sagt, die Malerei spiegele die Seele der Ukraine wieder. Sie sei reich an Symbolik und zeuge von einer sorgfältigen Beobachtung der lokalen Tier- und Pflanzenwelt. Typisch sind reine und bunte Farben. "Schwarz wird so gut wie nie benutzt."

Thematisiert werden Dinge wie Schönheit, Liebe und Familie. "Petrykiwka ist dafür da, das Auge zu beruhigen und die Seele zu erfreuen", sagt Nazarenko.

Der erste Besuch der Malerinnen nach Deutschland hat Olena Albert organisiert, die gebürtig ebenfalls aus der Ukraine stammt und deutschlandweit in der ukrainischen Diaspora aktiv ist ■

Олена Альберт
/ Olena Albert

Петриківка в Баварії

14-го жовтня в рамках 8-го міжкультурного тижня (8. Interkulturelle Woche) в Бад Кісінгені, що на півночі Баварії, відбулося урочисте відкриття виставки петриківських майстринь Галини Назаренко та Олени Ярмолюк під кураторством Ніни Бурневич. Майстрині ознайомили гостей з історією петриківського розпису та особливостями техніки.

«Петриківку можна порівняти з українським народом, бо вона позитивна, щира та відкрита. Тут використовуються тільки чисті фарби і майже нема чорної», – зазначила Галина Назаренко.

У своїх картинах майстриня не раз зверталася до образу Козака Мамаю. Однак в її доробку існує один надзвичайний «Мамай», намальований на тлі великих червоних маків. Як відомо, червоний мак є символом пам'яті жертв усіх військових та цивільних збройних конфліктів. «Мамай у маках» демонструвався на виставці у Франції, на фестивалі в рідній Петриківці, проте легендарним він став після того, як побував на передовій, у наших воїнів. Протягом дев'яти місяців картина висіла у військовому бліндажі на блокпосту в Донецькій області й стала для українських бійців оберегом.

Адже, поки «Мамай» перебував там, не було жодного загиблого на цьому блокпосту, за свідченням командира Юрія Фоменка, що й возив петриківську картину на лінію фронту.

Саме цей «Мамай у маках» надихнув Галину Назаренко на ідею створення «залізного Мамаю» з гільз, привезених з АТО, – свідків страшних подій, що випали на долю українців. Для панно (розміром 1,5х1,5 м) було використано 7 тисяч гільз, із яких було викладено зображення незнищеного, вічного воїна-козака, захисника Вітчизни «Мамаю – українського Будди».

«Петриківку можна порівняти з українським народом, бо вона позитивна, щира та відкрита.»

У староукраїнські часи образ Козака Мамаю був широко розповсюдженим майже на всій території українського етнічного розселення, найбільше – на землях запорозького козацтва: ці картини можна було зустріти і в селянських хатах, і в розкішних панських та дворянських садибах.

Козак Мамай став справжнім етносимволом, уособленням правічного Українського Духу, у якому зосереджена пам'ять поколінь. Він зберігає дерево Роду – страж і охоронець,

Спаситель і лицар. У ньому закодовано в образній формі архетип воїна – сонячного божества, воїна-героя, богатиря, воїна-ватажка, воїна-сакрального предка, воїна-козака. Цього сюжету не знає мистецтво жодного із сусідніх нам народів, зокрема слов'янських, зате в Україні Козак Мамай, як на Сході Будда, був і залишається надзвичайно популярним.

«Мамай – український Будда» поєднав реальність і легенду, сучасність і давнину, життя і смерть, став унікальним витвором і символом мужності й звияти українського війства.

Кульмінацією виставки стали майстер-класи, в яких прийняли участь майже всі відвідувачі виставки, від малечі до дорослих. *«Цікаво, – розповідає пані Назаренко, – коли люди сідають малювати, майже всі критикують свої здібності, спочатку голюють, жартують, а потім враз наступає такий момент, коли всі поглинають в свої роботи і наступає неймовірна тиша. Цей мій улюблений момент: коли людина починає творити.»*

Після майстер-класу багато учасників зазначили, що якби в Німеччині був такий курс петриківського розпису, вони б на нього обов'язково записалися

*На фото:
в холлі гімназії і.м.
Джека Штайгенберга
(Jack-Steigenberg-Gymnasium)*

Якщо заради досягнення спортивної мети Вам потрібен "чарівний пендель", тоді змагання "24 години плавання" — це те, що треба!

Ця форма змагань, які тривають насправді цілу добу, — випробування для справжніх чемпіонів або тих, хто прагне ними бути. Протягом цієї доби бажано подолати максимум кілометрів; виграє той, хто пропливе найбільше. Окрім цього можна отримати бронзову медаль за подоланий один кілометр, срібну медаль — за три, і зрештою золоту — за п'ять кілометрів плавання.

В змаганнях може брати участь як одна людина, так і ціла команда. Але якщо подолати більше ніж 40 км брасом чи батерфляєм впродовж доби для Вас не зовсім реально, то великий шмат емоцій та почуття "чемпіона" ви отримаєте обов'язково!

24 Stunden Schwimmen

Vor ein Paar Jahren, natürlich mitten im Sommer, habe ich festgestellt, dass meinem Körper etwas Sport nicht schaden würde. Da das Schwimmen die gesündeste Ausdauer-Sportart sein soll und ich in jungen Jahren ziemlich viel geschwommen bin, fiel die Entscheidung leicht. Nun habe ich mich auf die Suche nach einem passenden Bad bzw. einer Schwimmgruppe gemacht.

Als ich feststellte, dass unserer Betriebsverein gerade erst vor kurzem eine neue Schwimmsparte aufgemacht hat, war das für mich wie ein Zeichen des Schicksals. Also habe ich gleich die Beitrittserklärung ausgefüllt, den Jahresbeitrag überwiesen und zwei Tage später angerufen, um zu fragen ob das Geld angekommen ist und ob ich noch diese Woche zum Training kommen dürfte. Daraufhin habe ich erfahren, dass gerade Ferien sind und das Bad für diese Zeit leider zu hat. Die Tatsache hat meine Motivation zwar etwas lädiert aber mein Schweinehund hat sich über die Ausrede tierisch gefreut.

Sehr gut war, dass ich bereits im Sommer gezahlt hatte. Sonst hätte ich es mir im September vielleicht wieder anders überlegt. Nichtsdestotrotz habe ich mich auf das erste Training gefreut. Als es dann soweit war, ich ins Wasser sprang und etwas mehr wie die obligatorischen 50 Meter im Meer zu schwimmen versuchte, erwartete mich eine böse Überraschung: Ich konnte schlicht und ergreifend nichts. Meine Arme haben nach wenigen Zügen die Kraft verloren und der Sauerstoff ist extrem knapp geworden. Mehr als 100 Meter am Stück zu schwimmen war für mich nicht mehr möglich. Nach dem Training und mühsam gesammelten 1000 Metern war ich völlig fertig.

Nach ein paar Trainingseinheiten hat sich meine Kondition zwar etwas verbessert, aber meine Motivation hat angefangen umgekehrt proportional einzubrechen.

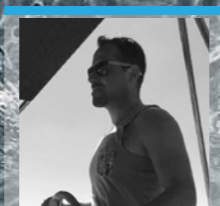
Um diesem negativen Trend etwas entgegenzuwirken, habe ich mir überlegt, ein bestimmtes Ziel zu verfolgen. Ein Ziel und gleichzeitig ein Motivationsschub kann nach meiner Erfahrung nur ein anstehender Wettkampf generieren. Nach einer kurzen Recherche bin ich auf das 24-Stunden-Schwimmen gestoßen. Der Wettkampf geht von 15 Uhr am Samstag bis 15 Uhr am Sonntag. Es gewinnt der Schwimmer bzw. die Schwimmerin mit den meisten zurückgelegten Kilometern. Dabei bekommt man eine Bronzemedaille für einen geschwommenen Kilometer, eine Silbermedaille für drei und eine Goldmedaille für fünf Kilometer. "Genau das Richtige für den Anfang!", — dachte ich.

Da ich an jenem Samstag Abend noch auf einen Geburtstag eingeladen war, hatte ich keine 24 Stunden sondern nur 3-4. Mein Ziel war daher, drei Kilometer zusammen zu kriegen, was von der Distanz her schon eine Herausforderung war.

Mit Pausen alle 100-200 Meter habe ich mich sehr mühsam an die Marke von 2 km herangekämpft. Dann nach etwa 10-15 min Pause habe ich mit der letzten verbliebenen Kraft noch den fehlenden Kilometer gesammelt. Mein Ziel war damit erreicht und zwar sogar in der Hälfte der geplanten Zeit.

Ich habe mich dann warm geduscht und mir eine Portion Spaghetti bestellt. Nach dem Essen und ein paar Gesprächen mit meinen Bekannten vom Verein hatte ich langsam das Gefühl, dass ich wieder Kraft bekommen habe. Also habe ich mich kurzerhand entschlossen, doch noch eine Goldmedaille zu jagen. Habe mich wieder umgezogen und bin zurück ins Wasser. Erstaunlicherweise lief es besser, als ich erwartet hatte. Auf einmal konnte ich in 5 mal 400 m Abschnitten die traumhaften 5 km voll bekommen. Kohlenhydrate sind manchmal auch ganz nützlich.

Антон Хейфетс /
Anton Kheifets

Ganz stolz bin ich aus dem Bad mit der Goldmedaille um den Hals gelaufen und habe den ganzen Abend damit angegeben. Als ich allerdings am nächsten Tag die Ergebnisse aller Teilnehmer angeschaut habe, ist mir mein Stolz ganz schnell wieder vergangen. Ich hatte nur den 163sten Platz von etwa 250 Teilnehmer belegt. Die Besten sind weit über 40 (!!!!!) Kilometer geschwommen. Unglaublich!

Seit dem bin ich immer noch fleißig am Schwimmen und freue mich sehr auf den kommenden Wettkampf Mitte Januar.

Übrigens, neben dem Einzelwettbewerb gibt es auch noch eine Teamwertung. Man kann sich als Team anmelden und die geschwommenen Kilometer auch ins Team einfließen lassen. Auch wenn wir als Einzelne kaum gewinnen können, können wir es als Team viel weiter schaffen. Falls ihr Interesse habt – kommt auf mich zu und wir melden uns als Team an! ■

Різдво між двома дзвіницями

Найщасливіша пора року — різдвяні свята. Час, коли хочеться вірити в чудо, бути поруч з сім'єю та дарувати радість усім навколо. Наряджати ялинку, готувати подарунки, чекати на Новий рік, нове щастя, нове життя.

Останній раз головна ялинка країни стояла на Майдані Незалежності у 2013 році. Там же і зустріли десятки тисяч українців важкий 2014, в душі любові, взаємоповаги і непередаваного почуття єдності з Україною в серці. Після трагічних подій лютого 2014 року будь-які святкування на Майдані

неможливі, тепер це місце пам'яті. Тому з 2014 року головна ялинка країни має нову локацію, а саме — площа перед Софією Київською. Вже четвертий рік поспіль кияни і гості столиці зберуться між двома дзвіницями, щоб зустріти Новий рік.

Після вдалого першого святкування стало зрозуміло, що однієї площі для такої кількості бажаючих замало, тому з 2015 року різдвяні свята проходять між Софією Київською та Михайлівським Золотоверхим.

А починається все 19 грудня на День Святого Миколая урочистим вклученням ілюмінації ялинки. Треба відмітити, що ялинок у Києві достатньо багато. Кожен район має свою наряджену красуню, але головна ялинка, звісно, одна. Її привозять з Карпат, кожного року збільшують висоту на один метр, а за діаметром вона десь 10-12 метрів, прикрашають ялинку завжди якось особливо, в залежності від теми усього святкування. І з цього моменту починає працювати величезне, можна сказати, різдвяне містечко з фудкортами, атракціонами, фотозонами і головною сценою, де проходять святкові концерти. В тому році зустріти Новий рік між двома дзвінцями прийшло понад ста тисяч українців.

Святкування біля Софії стає доброю традицією і символічним поверненням до витоків української історії.

Аліна Воло-
вічева/Alina
Wolowitschewa

Все ж таки Різдво — релігійне свято, і де його зустрічати, як не біля нашої святині. Вже мало хто між вуличними гуляннями і посиденьками вдома обере голубий екран телевізора. Тим більше, що програма заходів дуже різноманітна і кожного року доповнюється чимось цікавим. 2017 рік зустрічали в компанії державного естрадного-сімфонічного оркестру. Всі концерти ідуть наживо. Організатори всього цього дійства Folk Ukraine кожного разу намагаються вразити чимось новим, непередбаченим.

В цьому році анонсують щось неймовірне — «НеоНовий рік», і обіцяють інсталяцію зоряного неба з 33 кілометрів гірлянди, фестиваль ілюмінації з особливими арт-об'єктами, і навіть Богдан Хмельницький засяє.

Концерти, каруселі, розваги і смачна вулична їжа — кожен зможе знайти щось цікаве для себе. Треба зазначити, що святкування між дзвінцями дуже сімейні, бо практично всі локації розраховані для дітей, тому можна всією сім'єю цікаво провести час.

Михайлівська площа стає територією дитячих розваг, де навіть дорослі можуть повірити у диво. Якщо на Миколая запалюють ялинку, Новий рік зустрічають

великим концертом, то на Різдво традиційно масово колядують. Не обходиться різдвяні гуляння без ходи Дідухів та Зіркарів, а також великого концерту за участю фольклорних колективів.

13 січня можна пощедрувати досхочу, і вже 15 січня велике святкування закінчується урочистим закриттям новорічно-різдвяного фестивалю.

До 2018 року залишилось зовсім небагато часу. Вже скоро міста одягнуться в яскраві передноворічні кольори і, будемо сподіватись, в пухнастий сніг. Прийде Святий Миколай і розпочне святкування приурочені проводам старого та приходом Нового року. І Софія Київська буде чекати усіх українців біля головної ялинки країни

Weihnachtszeit ist die Zeit der Zauberei, Heiligkeit und Überraschungen...In der Luft herrscht die feierliche Atmosphäre, die durch den Duft der Gewürze aus den Glühweintassen durchtränkt wird; Liebe berührt jedes Herz und Glück kommt in jedes Haus, alle Wünsche gehen in Erfüllung... man muss nur an Wunder glauben...

Der wichtigste Weihnachtsbaum des Landes hat nach tragischen Ereignissen auf dem Maidan Ne-saleschnosti 2014 einen neuen Platz. Er steht zwischen zwei Glockentürmen — der Sophienkathedrale und dem St. Michaelskloster.

Am 19. November beginnt traditionell die festliche Beleuchtung des Weihnachtsbaums. Jeder Bezirk in Kyiw hat seinen eigenen Baum. Aber der wichtigste Weihnachtsbaum ist einzigartig, da er speziell für diese Zeit aus den Karpaten gebracht wird. Seit eh und je ist Weihnachten ein religiöses Fest und Feiern an den Heiligtümern zeugt von schönen ukrainischen Bräuchen. Das Weihnachtsprogramm ist sehr inhaltvoll: symphonisches Orchester, Schaukeln und interessante Shows für Kinder und für die Erwachsenen, die von Folk Ukraine veranstaltet werden.

In diesem Jahr werden einige Überraschungen erwartet: Neon Silvesterparty, Installation des Sternhimmels, Illuminationsfestival mit besonderen Art-Objekten, leckeres Straßenessen — jeder kann etwas für sich finden. Auch Koljadkas und Schtschedrivkas, schöne ukrainische Weihnachtslieder, sind wie immer die wichtigsten Bestandteile jedes Volksfestes.

In der mysteriösen Erwartung: Wunder, weicher Schnee und Friedenshimmel...

ОНУКА: МОЯ ЦІЛЬ ВЖЕ ДАВНО ВИЗНАЧЕНА ТА ПОВ'ЯЗАНА ВОНА З МУЗИКОЮ

Сценічний образ та “атмосферний тиск” на сцені не дають шансу вгадати, про що думас солістка гурту. На додачу ще й потужний виплеск емоцій в глядацьку залу.

Цікаво, а якою була ОНУКА, коли її виповнилося шість? Хто вів тебе за руку до першого класу?

1992. Непростий час. Поруч мама і тато. На мені шкільна форма і крутий комірець, який тоді ого-го як був у тренді. Йшла до школи з сумішню чекання і якоїсь такої сйфорії.

Взагалі була дуже сумлінною ученицею, усі зауваження вкидала в поштову скриньку домашньої адреси. Потім захворіла і не ходила до школи. Тоді багато уроків пропустила і виявила в себе фобію колективу. Я боялася ходити до школи, хоча всі дуже добре до мене ставилися...

Неймовірно чути це від людини, яка збирає шквал глядацьких симпатій у себе на концертах! Коли ви цей страх подолали?

Це сталося десь в 26. В середині я доволі сильна людина. Узагалі вважаю, що може жінки й програють чоловікам у фізичній, проте в емоційній витримці ми, безперечно, не пасемо задніх.

А чи плакала ти у себе на концерті? Де це було і чому?

У Чернігові, причому двічі. Серед глядачів, які прийшли на наш сольний концерт, була й моя бабуся. Вона і її дві палиці. Їй 87. Сильна духом, проте вже фізично несаможиттєва. Це перший концерт, коли бабуся сиділа серед публіки. Я співала і думала про неї, загалом пережила дуже потужні емоції.

Вдруге був знову Чернігів, навесні, проте цього разу в театрі. Та особлива емоція, коли пам'ятаєш себе 9-ою у цьому ж театрі. Тоді я вперше, виконувала соло в оркестрі. Насправді значущий момент у моєму житті, і пам'ятаю його достеменно. Зараз бабуся вдруге на концерті, перед тим перемеряла весь гардероб, щоб у перших рядах бути підтримкою і змогти заплакати. Сама її сльозинки не пролила – сильна й завжди стримана. Вона у минулому співачка. Здавалося, це було її шоу і вона модератор. (Сміється, автор) Усі сусіди були у списку гостей, кожен знав, які квіти купити дорогою на захід.

Ти бачиш на концертах за кордоном українців, які вони?

Ми були на багатьох концертах в Європі та в інших частинах світу. Тому вже звично, що велика частина глядачів – діаспора. Зрозуміло, що в різних країнах – вона інша та не схожа на попередню.

Згадую атмосферу в Берліні і пробігають мурашки по тілу. Тоді не хотілося щоб цей концерт закінчувався. Надзвичайно всепоглинаюча атмосфера і дуже теплий прийом. Траплялися насправді різні “господарі домівок”, де ти і твій концерт є гостями, але запам'ятовується завжди найкраще. Приємно, що вони підтримують українського артиста і є відчуття, що сумують за Батьківщиною, за чимось більшим, ніж можна висловити словами!

Я патріотка і
ніколи не думала
про еміграцію

Валері
Зенінець /
Valerie Zenynets

ОНУКА: Ukrainisches Elektro-folk No1

Сумують, ще б пак! І культурою, і мовою, і спілкуванням! А що ти, до речі, любиш їсти?

Я взагалі фанат цієї справи, здається, що хочу їсти постійно. В нашому гурті, всі дівчата не вживають м'яса, а хлопці навпаки. От Мапа, барабанщиця, не може жити без солодкого, а я дуже люблю морепродукти. Для мене пристрасно є креветки і далеко не глюкоза в солодких горішках.

Якби твоя мрія здійснилася і ти мала б змогу жити в інших країнах, що б ти обрала: мрію чи Батьківщину? І чи є місце тут для слова "вибір"?

Моя ціль вже давно визначена та й пов'язана вона з музикою. Я патріотка і ніколи не думала про еміграцію. Моя сім'я тут і я не можу собі уявити, що в Україні для мене не буде вибору. У мене надзвичайно міцний зв'язок з Києвом, гадаю через ностальгію не змогла б в іншому місті прилаштуватися. Для мене найулюбленішими місцями є вулички Чернігова, Прип'ять є моїм джерелом натхнення...

Seit 2013 entwickelt sich verstärkt die ukrainische elektronische Musik, insbesondere durch ONUKA, das momentan erfolgreichste Projekt in diesem Bereich, was durch den Auftritt auf ESC 2017 in Kyiw bestätigt wurde. ONUKA bietet eine einzigartige Kombination aus ukrainischen traditionellen und zeitgenössischen Klängen an.

ONUKA (ukr. steht für "die Enkelin") verbindet sparsame elektronische Sounds mit Volksmelodien und Instrumenten, Zitherlaute, Flöte und Horn, die in Vergessenheit zu geraten drohen. Eine charmante Synthese von Folk und Retromoderne.

Vor Kurzem fand die erste Tour in Deutschland statt und wir hoffen, dass das nur der Beginn der ukrainischen Musik auf der Weltszene ist.

◀ В ● Е Т ● Ч И Е

so 04.02. 2018 15:00

JUGENDHAUS „das CANN“

Kegelenstr. 21 70372

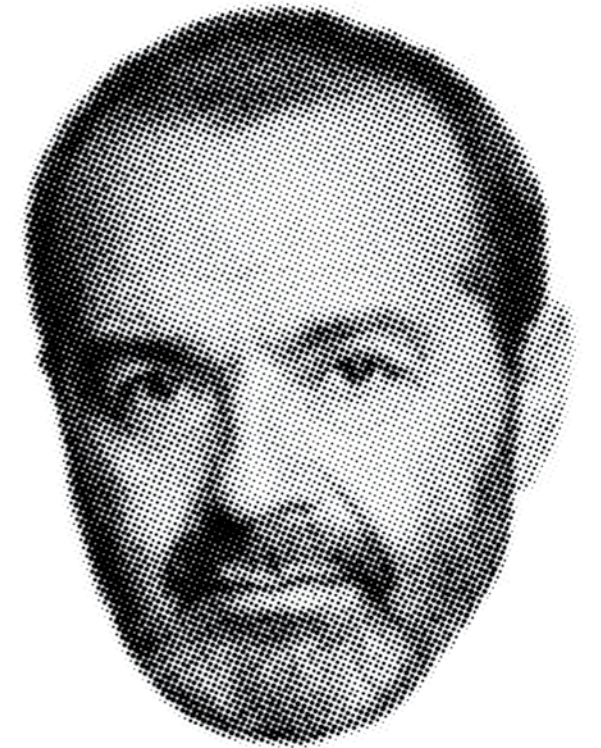
STUTT GART - BAD CANNSTATT

www.dwoetochie.de

ЛІТЕРАТУРНА ЗУСТРІЧ

■ ШЕНДЕРОВИЧ

■ ОСОБЛИВА ДУМКА

25€ ЗАКАЗ БИЛЕТОВ
015120637746

U.A. Transport

Umzüge. Kleintransport. Entrümpelung.

0711 / 576 46 293

<http://ua-transport.de>

Ви плануєте переїзд та не знаєте, з чого почати?

Ви придбали меблі та шукаєте перевізника?

U.A. Transport пропонує Вам квартирні перевезення та транспортування меблів у Штутгарті та по всій Німеччині від професіонала.

Вантажівка, якою здійснюються перевезення, обладнана усім необхідним, тож Ваші речі залишаться неушкодженими! Зателефонуйте та отримайте першу безкоштовну консультацію!

Den Haag ist eine internationale Hochburg von Frieden und Recht. Anlässlich des internationalen Welfriedentags wird hier jährlich ein wohltätiger Lauf "Vredesloop" (der Friedenslauf) organisiert. Dabei soll die Tatsache gefeiert werden, dass wir das Glück haben, in Frieden und Freiheit leben zu können. Gleichzeitig werden bei diesem Lauf Spenden für UNICEF gesammelt, die Kindern in Flüchtlingsunterkünften zugute kommen sollen.

Theodor Mosk aus Deutschland war einer von den Vredesloop-Teilnehmern. Am großen Laufevent hat er vor allem aufgrund des guten Zwecks teilgenommen.

Vier Wochen vor dem Lauf begann die mentale Vorbereitung. "Am Anfang versuchte ich, eine bestimmte Distanz zu laufen und dann immer eine Schippe draufzulegen. Irgendwann klappte es auch mit 10 km", – erzählt Theodor. Das schwierigste bei diesem Lauf fand Theo die Anzahl der Teilnehmer: "Die Strassen waren viel zu eng für die "breiten" Ambitionen der Sportler.

Nachdem er das Ziel vorbildlich erreichte, war Theodor mehr als glücklich. "Ich habe mich wie neugeboren gefüllt", sagte er. Nächstes Jahr will Theo wieder mitmachen, und sein großes Ziel ist es, einmal ein Marathon zu laufen.

Валері Зенинець / Valerie Zenynets

vredesloop

в Голландії, або на що ти здатний заради миру?

Восени у місті Гаага святкували День Миру. З нагоди цієї події ООН організувало забіг, а вилучені кошти передали до UNICEF – організації із захисту прав дітей. Метою дійства було бачення та усвідомлення європейцями того, що вони живуть у свободі та мирі.

Широко відомий той факт, що легка атлетика має позитивний вплив на здоров'я, фізичну форму і психологічний стан людини. Незважаючи на те, що бігати дійсно не так просто, як може здатися на перший погляд, формування корисної звички робити це регулярно дозволяє поліпшити самопочуття, зовнішній вигляд і, звісно, настрій. Ейфорія бігуна з'являється завдяки виробленню гормонів щастя – ендорфінів і ендоканнабіноїдів. Останнє спричиняє у нашому організмі незворотні процеси, які й називаються радістю!

Одним з учасників заходу був Теодор Моск, сім'я якого перебралась з Івано-Франківська в Німеччину, де він і виріс. Він дружить зі спортом і любить подорожувати, а до заходу долучився за поштовхом благородних та мирних цілей.

– Дуже кортить запитати, які асоціації виникають у тебе від слів "німці та спорт"?

– Німці і спорт майже так, як німці й пиво. (Сміється). Взагалі-то, наш народ насправді полюбляє розворушити тіло фізичними навантаженнями, а якщо й ні, то просто про них говорити. Найчастіше займаємося футболом! Але баскетбол,

плавання та боротьба теж не відстають... А якщо узагалі не клеїться зі спортом, то винаходжуємо нові види. Як, наприклад, "Fussgolf" – це гольф, у який грають з футбольним м'ячем.

– Наскільки складною була дистанція?

– Складність полягала у кількості учасників. Адже вузькі вулички та широкі амбіції кросменів трішки були поза феншюем. Дистанція, на мою думку, не була недосяжною. З правильною підготовкою та витримкою всім ентузіастам це підвладно!

– Як тривала підготовка, і як часто ти тренувався?

Близько місяця. За 4 тижні я почав морально готуватись до забігу. Намагався якось пробігти дистанцію, потім ще і ще трішки, а згодом і 10 км далися! З часом набирал швидкість і виробляв ритмічність. Тренувався 3-4 рази на тиждень.

– Що відчував під час забігу та після?

Як подолав відстань, то відчув радість. Я пригадав мету забігу. Атмосфера була просто супер. Люди вболівали. Музика грала. А враження від дійства просто неперевершені. Почував себе, немов новонароджений. Був щасливим, але що там і казати, також втомленим. Наступного року хочу знов долучитися. Буду намагатися на довшій відстані тренуватись. Моя велика мета – раз в житті пробігти марафон! ■

Вам скільки щастя відсипати?

Щастя — що воно взагалі таке? І де то люди його беруть, якщо ніхто не зна, де воно водиться і як воно виглядає? І як би то так зробити, щоб його побільше було?

Вчені пані із **WORLD HAPPINESS REPORT** вирішили щастя виміряти. Норвеги перші в рейтингу, себто найщасливіші; німці на 16-ту сходинку всілись. А Україна що? Запхалась на 132-ту сходинку поміж Угандою та Ганою. Щастя, кажуть, не оцінимо, а оці от оцінюють. Беруть ВВП на душу населення, очікувану тривалість життя, соціальну підтримку, свободу вибору, щедрість і сприйняття корупції та оцінюють. А ще от у 2016-му році компанія **Research & Branding Group** українців опитала та виявила, що кожний четвертий нещасливий. Та що там, 12 % українців навіть не вірять, що щастя існує.

Частенько ми думаємо: “От буде у мене оце й оте, і буду я найщасливіший на планеті”. Отримуєм “оце й оте”, а найпізніше через три місяці — пуф! — і того щастя, як і не було. Висока посада та круті речі — це часто спроби забезпечення статусу, щоб привабити інших людей та отримати їх визнання.

Нам потрібні інші люди, необхідні соціальні контакти.

Одні дослідники якось зібрали понад 600 молодих людей та спостерігали за їх життям протягом 75-ти років¹, намагаючись розкопати таємницю щастя. Хтось із учасників піднявся кар’єрною драбиною, хтось втратив усі свої капітали, хтось хронічно захворів, хтось прославився на весь світ. Усе це враховували і усе це виявилось неважливим. “Щастя — це любов. Крапка”, — підсумував керівник експерименту. Любов коханої людини та дітей, родини та друзів. Як усе виявилось просто, еге ж?

І ще один пункт: науковець Ед Дінер² вважає, що важлива не якість, а кількість щасливих моментів у нашому житті. Тобто, філіжанка запашної кави у гарному товаристві зробить нас настільки ж щасливими, як і нова посада, якщо стане гарною ранковою традицією.

Як стати щасливим: практичне керування

Вправ та порад хоч греблю гати. Про сон, харчування, спорт та медитації Ви певно чули, тому от вам децю інше.

Вдячність

Візьміть собі за правило записувати щодня п’ять речей, за які Ви сьогодні вдячні. Спробуйте у негативних ситуаціях перемкнути бачення від “мені бракує” на “у мене є”. Наприклад, замість того, щоб злитись через затор на дорозі, подякуйте, що сидите в машині, а не стоїте підперті купою людей в автобусі.

Вігдавайте

Знайома ситуація, коли після того, як допомогли перейти бабусі дорогу, либонь на все обличчя, бо чогось такі щасливі? Помічали, що дарувати приємніше, ніж отримувати подарунки? Творіть добро, пишіть своїм близьким, робіть їм компліменти, бажайте їм гарного дня. Сторлицею вернеться, гарантую.

Час наодинці із собою

Візьміть собі за правило проводити щодня мінімум 30 хвилин наодинці з собою. Якщо поєднати це з прогулянкою на природі, то ефект буде просто бомбезний: думки свіжі і сяючі, немов простирадла у рекламі “Ваніш”, а енергії і сил, мов у зайця з реклами “Дюраселл”

Was ist das Glück und wo ist es zu finden?

Was ist das Glück und wo ist es zu finden? Laut **WORLD HAPPINESS REPORT** besitzt Norwegen den 1. Platz im Glücksrating, Deutschland — den 16. und Ukraine befindet sich ganz hinten auf dem Platz 132, zwischen Uganda und Ghana. Eine Umfrage von **Research & Branding Group** aus dem Jahr 2016 zeigte, dass jeder vierte Ukrainer unglücklich ist und dass 12 % der Befragten überhaupt nicht glauben, dass es Glück gibt.

Wir denken oft, dass genau diese eine Sache oder dieser Job uns glücklich machen würde, aber in der Realität verschwindet dieses Glücksgefühl nach maximal 3 Monaten.

Wir streben es an, coole Sachen zu besitzen und eine angesehene Stelle zu haben, um den Respekt von Anderen zu gewinnen. Denn genau um die Anderen geht es: soziale Kontakte sind nicht weniger wichtig, als Atemluft.

Eine Studie hat bewiesen, dass nur eins wirklich zählt, wenn es um glücklich sein geht, und zwar — die Liebe. Unsere Partner, Familie und Freunde — das ist der Weg zum Glück.

Es gibt auch kleine Tricks, die helfen können, im Alltag etwas glücklicher zu sein:

- ✓ dafür dankbar sein, was man hat, anstatt sich darüber zu ärgern, was einem fehlt;
- ✓ was gutes für andere tun, denn gute Taten einen auch selbst glücklich machen;
- ✓ Zeit für sich nehmen. Mindestens 30 Minuten am Tag, am besten in der Natur, um Gedanken zu ordnen und Energie zu tanken

¹ The STUDY OF ADULT DEVELOPMENT, George E. Vaillant

² Психолог, дослідник позитивної психології

Світлана Коржавина/
Svitlana Korzhavina

«Творіть добро, пишіть своїм близьким, робіть їм компліменти, бажайте їм гарного дня.»

STREET ART IN BARCELONA

Мабуть у кожної людини на нашій величезній планеті є улюблене місце, в яке завжди радісно та пріємно повернутися. Для мене такою стала **Барселона**.

Окрім красивих будівель, парків та пляжів, я так само в захваті від вузьких вуличок районів Борн, Готік і Раваль. Вдень тут кипить життя: натовпи туристів поспішають сфотографувати кожен фасад, перекусити в затишних барах, випити кави або **поблукати** по милих маленьких магазинчиках. Та після закінчення робочого дня й настання темряви складається враження, ніби ти опинився на знімальному майданчику з якого щойно пішли всі актори. Навколо тиша, приглушене світло, все закам'яніло. **Контраст красивих фасадів** із кованими балконами та **білизною на мотузках**. Кам'яні міські джунглі. Вночі прокидаються сплячі вдень творіння митців, завдяки яким Барселона мов знову перетворюється!

Майже на кожних дверях різноманітних магазинів можна побачити зображення товарів чи послуг, пропонувані закладом – **реклама і краса одночасно!**

Остання подорож запам'яталась мені портретами в часом дуже несподіваних місцях. Люди різного віку й національності, особлива увага зосереджена на очах та погляді. Він настільки глибокий, що, здається, **вимовлі відчуваєш** всі емоції, які хотів передати митець. Дивися на картину – і ніби читаєш книгу про життя героя за горнятком ароматної кави. Автор цих творів мистецтва – французький художник **Гуате Мао**, який мандрує світом зі своїми персонажами.

Відтепер де б я не подорожувала, завжди шукаю погляди зі стін і сподіваюся побачити шедеври пана Мао! Можливо, колись він завітає і до Штутгарту... ■

GELBLAU

BARCA

Jeder Mensch auf der Erde hat einen Lieblingsort, die Rückkehr an welchen ihm immer große Freude macht. Für mich wurde Barcelona zu einem solchem Ort.

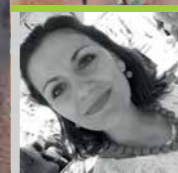
Neben schönen Gebäuden, Parkanlagen und Stränden, liebe ich die endlosen engen Gassen von den Vierteln Born, Gothic und Raval. Tagsüber ist das Leben im vollen Gange! Viele Touristen bummeln durch die Straßen und fotografieren jede Fassade, essen Tapas und trinken Wein in gemütlichen Bars, oder erkunden die süßen kleinen einzigartigen Läden. Aber nach dem Feierabend und dem Einsetzen der Dunkelheit verwandeln sich die lebendigen Straßen in eine Art Filmset, wobei alle Schauspieler die Fläche bereits verlassen haben. Stille, steinige „Landschaft“, gedämpftes Licht. Kontrast von schönen Fassaden mit schmiedeeisernen Balkonen und an den Seilen trocknende Wäsche. Betonschungel. In der Nacht erwachen die tagsüber schlafenden Kreationen von Künstlern, weshalb die Stadt ein zweites Gesicht bekommt!

Fast an jeder Tür von den unterschiedlichsten Geschäften sind die angebotenen Waren oder Dienstleistungen abgebildet - Werbung und Dekoration zugleich!

Die Überschrift zu meiner letzten Reise in diese wunderbare Stadt könnte „Die Augen der Welt“ sein. An verschiedenen, manchmal unerwarteten Orten haben mich die Menschen angeschaut, Menschen diverser Altersgruppen und Nationalitäten. Besonders Merkmal dieser ausgezeichneten Porträts waren die Augen, der tiefe Blick aus der Seele. Jedes Mal war er so tief, dass ich unwillkürlich alle Emotionen gefüllt hatte, welche der Künstler vermitteln wollte, welche diese Menschen durch ihre Leben begleitet haben. Diesen Porträts in die Augen zu schauen war als hätte ich ein Buch gelesen, welches sorgfältig das Schicksal seiner Helden erzählte.

Der Autor dieser Meisterstücke ist der französische Künstler Guate Mao, der mit seinen Figuren die Welt bereist.

Egal, wo ich hinreisen würde, suche ich die Blicke auf den Wänden, und hoffe die Augen von Herrn Mao zu treffen. Vielleicht besucht der Künstler mal auch unsere Stadt, Stuttgart ■

Афіна Хаджинова / Afina Khadzhynova

STREET

Theaterleben in Kyiw

Олена Богатиренко / Olena Bogatyrenko

Das Theaterleben in Kyiw ist so abwechslungsreich... Es gibt deutlich weniger klassische Theaterstücke, aber die Spirale von Modernem und Ungewöhnlichem schraubt sich sehr schnell nach oben. Was und wo kann man stürmische Emotionen bekommen und ein Schwirren von Dutzenden Gedanken fühlen?

Iwan-Franko Theater

Anhand des Theaterstücks unter dem Titel „Alle meine Söhne“ kann man die Parallele zwischen den leidgeprüften Ereignissen der modernen Ukraine ziehen. Die Geschichte des Familiendramas behauptet das Weltgesetz: nichts geht im Leben ohne Konsequenzen. Der Protagonist von Hauptdarsteller Bogdan Benjuk hat seinen Sohn während des Krieges wegen eigener Ambitionen und Fehler verloren und mit dem zweiten Sohn kann das Gleiche geschehen. Alles kann sich als Bumerang erweisen.

Das Wildtheater

Das ist ein Theater, das bis in die Fingerspitzen provoziert. Etwas Extraordinäres. Die Art-Direktorin Jaroslawa Kravtschenko versammelte unter der Zirkuskuppel die besten Schauspieler der Ukraine. Absolut sehenswert ist «Aphrodisiakum»: ein Schauspiel-Thriller, der schockiert und jeden in Verwirrung bringt.

Das Jungtheater

„Geheimnisvolle Variationen“ ist eine außergewöhnliche Detektivgeschichte, die von dem berühmten Dramatiker E. E. Schmidt extra für die Benefizvorstellung von Alain Delon geschrieben wurde. Französischer Humor, stürmische Leidenschaften, unerwartete Filmmotive und sinnliche Liebesgeschichten. Man muss sich umsehen und sich mit dem eigenen Leben bestimmen.

Theater von Drama und Komödie auf dem linken Ufer

Besonders positive Resonanz hat «Vasja muss anrufen» bekommen. Die Hauptrolle spielt die berühmte Ada Rohovzewa, die Regisseurin ist Kateryna Stepankova. Wir möchten oft denjenigen anrufen, wenn es unmöglich ist, diese Person anzurufen. Wie ein roter Faden zieht durch das ganze Schauspiel dieses Leitmotiv durch.

Ada erstaunt mit ihrem Spiel, und das ist wirklich kein Spiel, das ist ihr Leben. Sie lebt auf der Bühne, spielt in Serien, gibt Konzerte im ATO-Gebiet, hilft den Kriegsoptionen und ist Vorbild für alle.

„Goldene Tore“

Zu Aufführungen in diesem Theater zu gehen, heißt es in Kyiw, einen guten Geschmack zu haben. Während der Premiere-Vorstellungen in "Goldene Tore" kann man Crème de la Crème der kulturellen Welt treffen.

„Es gibt heute kein Abendessen“ – die Handlungen spielen in derselben Nacht, als Stalin starb. Französischer Regisseur Jules Audry bietet seine eigene Version der Ereignisse an. Auf Sie wartet ein echter Cocktail aus Komödie und Thriller!

Театральне життя Києва

Театральне життя в Києві таке насичене, що не уявляєш, як встигнути подивитись усе. „Нафталінових“ класичних вистав все менше, а сучасного, драйвого, цікавого – все більше. Що дивитись в цьому сезоні обов'язково, що подобається глядачам, що викликає емоції, надихає на роздуми, та про що сперечаються критики?

Театр драми та комедії на Лівому березі

„Вася повинен подзвонити“. В головній ролі – народна артистка України – Ада Роговцева, режисерка – Катерина Степанкова.

Ада Роговцева на сцені вражає, іноді здається – так неможливо грати. Але вона й не грає. Вона так живе. У свої немолоді роки Ада Роговцева живе на сцені, знімається у кіносеріалах, виступає з концертами у зоні АТО і допомагає нашим військовим. Після вистави розумієш, що дуже хочеш у такому ж віці бути активною, мати попит, мати можливість і сили допомагати людям і бути у здоровому глузді.

„Золоті ворота“

Театр, ходити в який зараз вважається гарним тоном. На прем'єрах завжди увесь бомонд, популярні особистості із театральної сфери, актори, режисери, талановиті художники, письменники. „Сьогодні вечері не буде“. Дія вистави відбувається тієї самої ночі на дачі Сталіна, коли диктатора і тирана не стало. Дмитро Олійник, Андрій Поліщук, Іван Шаран та інші. Запам'ятайте імена цих молодих акторів. Ми скоро побачимо їх на великій сцені і, я сподіваюсь, у великому кіно.

Театр імені Івана Франка

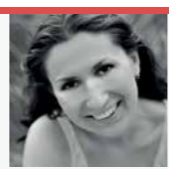
„Всі мої сини“. Неймовірно поєднання сучасної і зрілої режисури Станіслава Мойсеєва і гри головного актора вистави Богдана Бенюка. Не знаю, як дивитись те, що відбувається на сцені, тим, хто пройшов АТО, або зараз знаходиться на війні, не знаю, як дивитись цю виставу тим, хто втратив близьких і рідних. П'єса Артура Мілера у наш час звучить так пронизливо, що ти усю виставу тримаєш зчеплені в кулаки пальці рук і намагаєшся не плакати. Але сльози течуть самі по собі. Бо паралелі надто явні.

Дикий театр

«Афродізіак» – наймасштабніша вистава «Дикого», яку називають виставою-трилером (і це так, бо вбивають протягом усієї вистави багато), виставою – провокацією. Ви коли-небудь дивились виставу у цирку? А бачили, щоб перші три ряди глядачів були вдягнені у дощовики і маски? Ти сидиш, ніби приклеїний до стільця, і не можеш відірватись.

Молодий театр

„Загадкові варіації“. Мабуть, найкращі і найвідоміші українські актори Олексій Вертинський і Станіслав Боклан (його ви могли бачити у фільмі „Поводир“ та інших стрічках) у найкращій виставі „Молодого театру“ розігрують удвох драму, яка не залишає байдужим нікого. Цю п'єсу відомий драматург Ерік-Емануель Шмітт написав під Алена Делона. То наш Делон не гірший, а мабуть кращий за французьку зірку.

Дарія Полудійонна / Daria Poludyonna

Фото: Оксана Боровець.
Окрема подяка Оксані Макогон за організацію всіх концертів гурту "Шпилясті кобзарі" у Лейпцигу.

Am 1. Oktober im Rahmen des Festivals "Die interkulturellen Wochen in Leipzig 2017" kam eine bekannte Band moderner und talentierter Bandura-Spieler namens "Spyljasti Kobzari" nach Leipzig.

"Spyljasti Kobzari" ist eine ukrainische Musikband, bestehend aus Jaroslav Dzhus, Volodymyr Vykarchuk, Yuri Mironets, Jaroslaw Velikiy, Danilo Nosko und Sergei Potiyenko. Die Band wurde im Herbst 2010 gegründet und am 27. April 2011 sind "Spyljasti Kobzari" dank der dritten Staffel der populärer Casting Show "Ukraine hat Talent" (ukr. Version von "Das Supertalent") im ganzen Land bekannt geworden.

Der Initiator der Schaffung dieser einzigartigen musikalischen Formation ist der bekannte Bandurist, Mitglied der Nationalen Union der Kobzaspieler der Ukraine, Komponist, Gewinner der ukrainischen und

internationalen Wettbewerben — Jaroslav Dzhus. Alle Mitglieder der Band haben zusammen an der Strytiv Hochschule der kobzarischen Kunst (heute College) studiert und sind gute Freunde.

Trotz der Tatsache, dass alle Jungs aus verschiedenen Regionen der Ukraine kommen und unterschiedliche musikalische Vorlieben haben, sind sie alle durch die Liebe zur Ukraine, ukrainischen Kunst, Kultur und Musik vereint.

Die Band spielte drei Konzerte und beeindruckte mit ihrer Kreativität, ihrem Talent und ihrer Aufrichtigkeit nicht nur die ukrainischen Zuhörer, sondern auch die deutschen Gäste. Hinter den Kulissen des Hospitality Hall der ukrainischen Diaspora in Leipzig haben wir es geschafft, mit den Jungs zu plaudern und den Schleier ihres kreativen Lebens zu öffnen ■

LASST UNS DIE BANDURA KENNENLERNEN!

ТРАДИЦІЇ КЛАСИКИ В СУЧАСНОМУ ЗВУЧАННІ

1 жовтня в рамках фестивалю «Die interkulturellen Wochen in Leipzig 2017» до Лейпцигу завітав відомий гурт сучасних та талановитих бандуристів «Шпилясті кобзарі».

"Шпилясті кобзарі" — український музичний гурт, до складу якого входять шість бандуристів: *Ярослав Джусь, Володимир Вікарчук, Юрій Миронець, Ярослав Великий, Данило Носко та Сергій Потієнко*. Колектив засновано восени 2010 року, а 27 квітня 2011 про «Шпилястих кобзарів» в прямому ефірі шоу «Україна має талант-3» дізналася вся країна.

Ініціатором створення цього унікального музичного формування є відомий бандурист, член Національної спілки кобзарів України, композитор, лауреат всеукраїнських і міжнародних конкурсів *Ярослав Джусь*. Усі учасники гурту навчалися разом у Стрітівській вищій педагогічній школі кобзарського мистецтва (тепер коледж) та є добрими друзями. Незважаючи на те, що всі хлопці з різних куточків України та мають відмінні музичні вподобання, всіх їх об'єднує любов до України, українського мистецтва, культури та музики.

Учасники гурту відіграли три концерти та вразили своєю креативністю, талантом та щирістю не лише українського слухача, але й німецьких гостей.

За лапгунками гостинного залу української діаспори Лейпцига нам вдалося поспілкуватися з хлопцями та відкрити завісу їх творчого життя.

Не завжди у сучасному музичному просторі вдало поєднуються українські класичні пісні з іншими музичними стилями, такими як electro, R&B, rock, але ви не боїтеся експериментувати та поєднувати на перший погляд несумісні речі. Як вам це вдається? Що надихає на створення такої музики?

Сергій Потієнко: Це надзвичайний досвід, коли від поєднання відомих компонентів з'являється нова сполука. Ми такі собі музичні дослідники. Особисто для мене це завжди відкриття, коли забута або мало-відома народна пісня може зазвучати у новому стилі.

Ярослав Джусь: Боїться той, хто не певен у тому, що робить, а для нас експерименти — рідна стихія. Любимо поєднувати те, що раніше не уявлялося поруч. Але за великим рахунком, хто сказав, що це дійсно несподіване?

Данило Носко: Наша аудиторія не має вікових меж. Діти, наприклад, хочуть вчитися грі на бандурі, бо мають живий приклад, що можна виконувати веселий, запальний та позитивний репертуар — ми їх на практиці зацікавлюємо цим інструментом.

Для молоді на вечірках граємо сучасні мікси з текстами українських народних пісень та відомі хіти сьогодення, а для старшого віку виконуємо ретро-хіти та оригінальні народні пісні, але у власній інтерпретації.

Юрій Миронець: Ми не маємо рамок, за які не можна виходити, хіба що шансон. Але й без нього є з чим працювати. Завжди цікаво спробувати, як бандура поєднується з дабстепом чи рок-н-ролом. Так, власне, і формується наш репертуар.

Володимир Вікарчук: Ще від початків нашої дружби, ми відчули як по-особливому звучать під бандуру і «Старі фотографії» Кузьми і багато іншого з новітнього репертуару. Відтоді, не припиняємо долучати цей інструмент до абсолютно різних стилів та жанрів. По суті, ми лише вчимося, ще стільки цікавого попереду!

Минулого року ви випустили свій перший альбом «Bandura style», який поєднав у собі композиції гурту «Шпилясті кобзарі» та авторські композиції Ярослава Джуся. Як оцінюєте роботу над ним альбомом? Що вдалося втілити у життя, а над чим є ще бажання працювати далі?

Ярослав Джусь: Це не зовсім альбом. Швидше, така собі презентація доробку проекту Bandura Style та подарунок для тих, хто після концерту бажає лишити собі частинку нашої творчості. Там ви почуєте як автентичну народну пісню, так і мастодонтів хіп-хопу вітчизняної сцени.

До речі, там представлені не всі наші творчі колаборії. Існують також інші проекти: вже реалізовані, на етапі реалізації та ті, котрі будуть втілені. Ми відчуваємо, що нам з бандурою є що сказати, а не лише виконувати кавери.

Офіційного альбому наш проект ще не має, адже це перш за все авторська творчість. На нашому ж диску зібрані різноманітні співпраці як демонстрація можливостей бандури. Роботу цю

оцінюємо позитивно і з гордістю за створене. Наразі працюємо над авторським матеріалом.

Багато українських слухачів добре пам'ятають вас за часів перших виступів у шоу «Україна має талант». Що змінилося з того часу у вашому творчому житті?

Ярослав Джусь: Успішні виступи на шоу приносять популярність. Так і сталося. Я був композитором та піаністом, якого знали у певних колах Києва, а після прямого ефіру прокинувся бандуристом, про якого дізналася вся країна. Особисто мені це принесло досвід, як працює телебачення зсередини, до чого треба бути готовим, як оперативно вирішити те чи інше питання, як за три дні підготуватися до прямого ефіру, а також як відстоювати власну думку та йти проти системи. Дякую проекту за таку можливість, рухаюсь далі.

Сергій Потієнко: Гурт «Шпилясті кобзарі» був створений саме для «Україна має талант». За мету ми поставили те ж, що і Ярослав – донести і показати перш за все молоді українську пісню та бандуру. Саме тому обрали для себе відповідні образи, через які, сподіваємось, зацікавили не лише молодь. Так і почався наш творчий шлях.

Володимир Вікарчук: Наш колектив як концертна одиниця отримував свій перший досвід безпосередньо на сцені «Україна має талант». Ми були юні хлопчачки, що лише прибули до столиці. Багато чого нового відкривали для себе в музичній сфері, формувалися як особистості, артисти та виконавці.

Данило Носко: Шоу дало поштовх до існування. Підтримка глядачів показала, що наша музика та наш інструмент цікавить людей, що це їм потрібно. Як почали, так відтоді і їздимо світом, знайомимо його з бандурою.

чуємо їхні вдячні слова, що звучать із щирим захопленням та вірою в світле майбутнє нашої культури та нашої країни. І вкотре переконуємося, що займаємося своєю справою не даремно.

Ви неодноразово розповідали, що часто гастролюєте за кордоном і саме діаспори українців з різних країн світу запрошують вас до себе. Які враження залишилися від спілкування з українцями Німеччини та німецькою публікою?

Ваші побажання українській діаспорі Німеччини?

Море теплих, чудових вражень! Хоча я чув раніше, що українці Східної та Західної Німеччини різняться, чесно кажучи, не помітив різниці. Завжди привітні, гостинні. Ми часто

Зичимо всім єдності й миру, злагоди та усіх благ! Щиро вдячні за те, що ви підтримуєте і плачете українську культуру далеко від дому, допомагаєте поширювати її далі у світ.

Бандура — це круто! ■

Цього разу в рубриці "творчість" ми знову повертаємося до чарівного світу лірики та знайомимо читачів з новими іменами сучасної української поезії.

СВІТЛАНА БАЛАГУЛА: від поетеси до галеристки

Світлана Балагула, 43 роки, поетеса та письменниця, член Всеукраїнського творчого союзу «Конгрес літераторів України» та лауреат Міжнародної літературної премії імені Юрія Каплана.

Пише вірші з шести років, проте активно взялася за творчість десять років тому, після смерті батька. Чотири книги, це збірки поезії та прози, надруковано та видано в Україні, ще одна готується до друку. Книга «Я — українка» буде не просто збіркою віршів та пісень українською мовою, а діалогом із читачами у формі листів.

Мріє реалізувати себе як поетесу та піснярку. Із композиторкою та співачкою Марією Петровською вже записано три пісні: «Сильні духом», «Героям слава» та «Молитва за Україну». Для останньої Сергій Якименко зняв та змонтував відео.

Зараз живе в німецькому містечку Тюбінген, проте планує переїхати до Франкфурта та відкрити галерею українського мистецтва.

Мамо

Волошки сплять в ранковому тумані,
Чумацький шлях висвітлює тривоги...
Я пам'ятаю перші кроки, мамо,
я знаю, просиш ти за мене Бога...

Трапляється в житті усяке різне,
все швидше плине час із кожним роком...
Ми знаємо, що серце не залізне,
та з рідними буваємо жорстокі...

Я зберігаю кожну мить з дитинства:
зігрітий сонцем-усмішкою ранок...
Тобі пасує, мила, материнство,
твоя любов мені - небесна манна...

Для мене ти завжди прекрасна пані,
хай не танцюєш більше на підборах...
Ти як весна чарівна, моя мамо,
але в очах підступний сум і втома...

Я зовсім не така, як ти хотіла,
нервуєш через мене, ненько чуйна...
Від непорозуміння страждає тіло:
образи вмюють діяти отруйно...

Мене давно дівчата кличуть:
мамо,
і я також молю за всіх нас Бога...
Волошки сплять в ранковому тумані,
Чумацький шлях висвітлює тривоги...

Ранкове

Зустрічає ранок сонце м'яко:
височенько хмара, наче пух —
вересневий янгол чи пастух
струшує з небес міфічні знаки.

Морем болю допливла до суші,
в колір крові пофарбую нігті...
Позбираю від любові крихти
і сховаю глибоко у душу.
Та мені потрібна ця омана!
Без кохання не співає серце,
щастя не показує люстерко,
тільки квітку зірвану, зів'ялу.
І руде крило — одне єдине
в розмаїтті напрямків, локацій...
Вдвох літати краще — варіацій
більше є у парі лебединій.

Падають з небес міфічні знаки —
вересневий янгол чи пастух
з білої хмарини трусить пух...
Сонячний сміється ранок м'яко.

fb.com/
svetabalagula/

Отче наш,
захисти від журби, ми з молитвою в серці єдині...
Отче наш,
збережи, полюби, як свого довгожданого сина...

Слава Героям

Воїни не вмирають. Вічність — потік енергій...
Пошук ключів до Раю, як еліксир безсмертя:
краплями живить віру та збирає каміння:
не зриваємо коріння, не втрачаємо довіру...

Голосно плачуть дзвони, підриваючи серце:
топчуть ворожі берци українські кордони...
До кривавого болю тисне наосліп вітер,
в кожному заповіті віра в найкращу долю...

Сонце дарує ранок, ніжно співає птаха...
Українська відвага — не в красі вишиванок.
Кожна частина сплаву: ніжність, любов, і вірність...
Вічна закономірність:
слава Героям, слава!

Фото © @meetup.evz
Fotografijn: Hanna Hrabarska

музики, це не було неочікуваним, але той факт, що це роблять німці... Але насправді все виявилось ще більш дивовижним.

Як розповідала мені пізніше Віка, це німецькі музиканти ледве не змусили її створити бенд і грати власне українську музику. Барабанщик Якоб і піаніст Роберт, з якими Віка вчилася разом в Берліні, спільними зусиллями напросили на неї з вимогою запустити цей проект, як тільки вперше почули українські пісні в її виконанні. Тому це не її заслуга, казала мені Віка, просто це магія української музики.

Українська музика дійсно дуже красива, а вони дають їй нове життя, нове звучання. Вони дарують їй нове народження. Як лелека, птах, що приносить дітей.

Так сталося, що госпели я вперше почув у виконанні Рея Чарльза, і з того часу будь-яке інше виконання звучало мені якось не так, неправильно. Мені бракувало басу, бракувало блюзового ритму, бракувало імпровізації. Так ніби з госпелу не те щоб забрали душу, але помістили цю душу в клітку, обмежуючи її свободу.

Коли я вперше почув українську пісню у виконанні «Лелеки», я ніби побачив іншу сторону цієї пісні, відчув емоції, яких ніколи не відчував, ніби побачив глибше, злився з нею в одне. Це десь так, як коли ти вперше бачиш на обличчі свого найкращого друга сльози або щирі непідробну безмежну радість, і ти раптом дуже гостро відчуваєш близькість, раптом відчуваєш його, друга, емоції, і тобі хочеться лише одного – обійняти й не відпускати.

Порівняння з госпелом насправді не моє. **Bice Akame (Bisseh Akamé)** з **UNIVERSAL Music** на церемонії нагородження **6. Creole – Global Music Contest** назвала цю музику «українським госпелом». Мені здалося це дуже влучним. «Лелека» стала одним з переможців цього музичного конкурсу. І як розповідала мені Віка, перемогу їм швидше за все забезпечило виконання

пісні «Пливе кача». В залі було багато людей з дітьми, діти збирались перед сценою, трохи нудились, трохи шуміли, трохи заважали музикантам, деколи не трохи. Було важко сконцентруватись. Віка оголосила пісню, вичекала паузу, відчула правильний момент і заспівала. Шум потрошки почав згасати, а потім і зовсім вщух, слухали навіть діти. Віка доспівала, опустила голову і не почула оплесків. Зал мовчав. Мовчав довго. Здавалось цілу вічність. Пізніше, переглядаючи відео, Віка засікла час, пауза тривала дев'ятнадцять секунд. Така реакція, така колективна емоція зовсім не викликала б подиву якби в залі були одні українці, для нас ця пісня має особливе значення. Але в залі були німці. І все ж, вони відчули, відчули все. І можливо вся справа в пісні, але можливо, хоча б трішки, і в виконанні.

Перемога в конкурсі й грошова винагорода дала можливість «Лелеці» втілити в життя давню мрію – організувати тур Україною. Тур тривав з 17 по 25 листопада і захопив шість міст: Львів, Київ, Харків, Слов'янськ, Дніпро та Одесу – поєднуючи звичайні концерти з благодійними й з воркшопами для дітей в зоні АТО. До цього туру вийшов перший EP (Extended Play) диск гурту, де зібрано шість композицій. А вже з наступного року «Лелека» продовжить тішити слухачів своїми концертами в Берліні ■

ЛЕЛЕКА

ukrainian folk - jazz

Вона закохала мене в себе з першого погляду, з першої усмішки. Ще до того, як заграла музика. Ще до того, як почала співати. В той чарівний момент, коли музиканти вже, були на місцях, коли піаніст вже заніс руку над клавішами, коли пальці вже затиснули акорд на контрабасі, а барабани чекали першого удару. В той момент, коли мало початися щось прекрасне, але не починалося, ніби навмисне, ніби даючи можливість насолодитись, даючи можливість відчути всю важливість і грандіозність. Власне тоді, коли вона стояла перед мікрофоном з заплученими очима, я зрозумів, що пропав, що в мене вже немає іншого вибору як повністю зануритись в насолоду. І я піддався. І власне в той момент заграла музика.

Вперше я потрапив на їх концерт випадково. Піти туди мені порадив Фейсбук, я послухав одну чи дві композиції в інтернеті, мені сподобалось, і я пішов. Ще не розуміючи, що на мене чекає. Вони грали в джаз-клубі «Schlot». Вони – це етно-джаз гурт «Лелека», створений в Берліні лише півтора року тому.

«Лелека» – це українка **Вікторія Антон**, яка змусила трьох німецьких джазових музикантів грати українські пісні. Так я собі тоді думав. Мене це тоді дуже вразило. Українську етнічну музику поєднують зараз зі всім, від року до електронної

Юрко Суц /
Yurko Sushch

Leléka

— Ukrainischer Gospel

Die Berliner Etno-Jazz Band „Leléka“ wurde vor 1,5 Jahren gegründet und hat schon viele Verehrer gefunden. Die Ukrainerin Viktorija Anton und drei Jazz-Musiker haben sich zusammengetan und dieses Projekt ins Leben gerufen.

Ihre Musik verleiht der ukrainischen klassischen Volksmusik ein neues Leben, neue Gestaltung und neuen Klang. Bissch Akame aus UNIVERSAL Music hat die Musik von Leléka während der Zeremonie der Verleihung der 6. Creole - Global Music Contest als «Ukrainischen Gospel» genannt. Das ist wirklich so. Außer Jazzelementen haben die Lieder auch eine einzigartige Prise Blues. Leléka wurde zu einem der Sieger dieses Wettbewerbs.

Die besondere Ausführung von dem wehmütigen Lied «Plyve katscha» (Entlein schwimmt), das in der Ukraine zu einem Requiem geworden ist, half den Sieg zu erringen.

Emotionen gingen durch die Haut, Zittern ging durch die Körper, Herzen der Zuschauer standen still...

Endlose Pause gab Zeit zum Atemholen und man ließ den Tränen freien Lauf. Man brauchte keine Sprachkenntnisse. Alles war ohne Wörter verständlich.

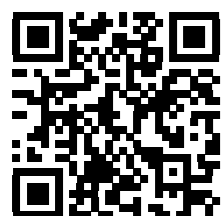
Dieser Sieg gab Leléka einen neuen Impuls und schenkte eine finanzielle Möglichkeit, eine Tour durch die Ukraine zu verwirklichen. Sie fand vom 17. bis zum 25. November in sechs Städten statt: Lwiw, Kyiw, Charkiw, Slowjansk, Dnipro und Odessa.

Bemerkenswert waren auch durchgeführte Benefizveranstaltungen und Workshops für die Kinder aus der ATO-Region.

Erwartungsvoll war auch Lelekas erste Extend Play CD, die auf dem soundcloud schon zu hören ist.

soundcloud.com/
lelekaberlin

Like

Robert Wienröder – Klavier
Thomas Kolarczyk – Kontrabass
Jakob Hegner – Schlagzeug
Viktoria Anton – Gesang

Огляд літератури

Вікторія
Михайлова

Богдан Коломійчук

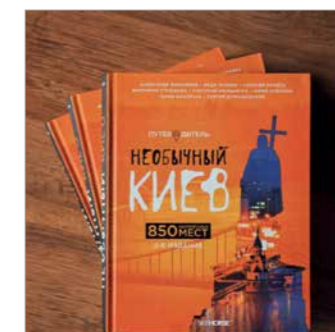
КОРОЛЬ БОЛЮ

Новий роман „Король болю“ українського письменника Богдана Коломійчука переносить читача у XVI століття. Влітку 1572 року помирає Його Величність Сігізмунд II Август, король Речі Посполитої. Але в останні хвилини, за які король заплатив самій Смерті тілесними муками та життям вірної йому людини, він встигає попіклуватися про свого нащадка. Цю важливу місію має виконати Христоф з Лемберга, чоловік, який вже у минулому допоміг Сігізмунду II у скрутній ситуації. Відраваючись виконувати небезпечне завдання, стрілець і фехтувальник Христоф не знав, що його ворогами будуть не лише ті, хто був готовий ділити королівську спадщину, але й справжній король страждання та зла. Король Болю.

Разом з головним героєм на боці добра боротимуться знайомі читачеві з першої книги автора „Людвигар. Ігри вельмож“ найманець Казимир та Орест і лікар Домінік Гепнер. Стежачі за стрімким розвитком сюжету, читач занурюється у майстерно описану автором атмосферу середньовічного Львова, Помарян, Кракова, Познані та інших міст.

„Король болю“ це один з небагатьох українських романів, який написаний в історико – авантурному жанрі. Тут присутні смерть, злочини, демони, середньовічні міста, веселі монахи та замки. Звісно, у романі також присутні жінки. Відьми та коханки демона. Автор з майстерністю художника описав образи слабких та водночас сильних жінок, які зводять чоловіків з розуму, викликають пристрасть.

Роман Богдана Коломійчука тримає у напрузі читача з першої до останньої літери. Взяти книгу в руки, вже неможливо зупинитися до останньої сторінки. Не дивлячись на ґрунтовну історичну інформацію, твір читається легко та швидко. Цей роман сподобається не лише поціновувачам якісної історичної прози, а й тим, хто любить літературні пригоди та авантури.

Жанна
Огірчук

Видавництво "Скай Хорс"

НЕЗВИЧАЙНИЙ КИЇВ

А чи любите ви Київ так, як люблю його я?

Навіть, якщо досі це місто залишало вас байдужими, то це лиш через брак інформації. Все може круто змінитися, коли вам до рук потрапить шпикарна книга видавництва Скай Хорс «Незвичайний Київ».

З цим путівником у вас з'явиться можливість відвідати 850 цікавинок міста, яке має свою загадкову історію, свій характер та неймовірну енергетику. Це видання – не класичний путівник з описами, які вам запропонують чи не в кожному турагентстві столиці, і не те, що на зубок вивчено місцевими екскурсоводами.

Ви дізнаєтеся, де саме й досі живуть київські привиди, зробите невеличку прогулянку київськими дворами тропою Хо Ши Міна, а зазирнувши в один із них, побачите приховану, одну із найменш відомих дореволюційних церков – домовий храм Олександра Невського.

Тут і таємниці будинку Трубецьких і Святої Софії, київські скарбниці та фрагменти фундаменту княжого палацу, античні сюжети в архітектурі та таємниці садиб, в яких і досі блукають духи їх старих господарів.

Цей путівник – це докладний екскурс у минуле і сучасне Києва. Він складений у співавторстві 13 особистостей, які наповнили його чудовими фото та статтями, зокрема, про Київ та кінематограф, про легенди та будівлі, стріт-арт та скульптури, індустріальний пейзаж та цікаве передмістя.

Візьміть до рук цю книгу і ви будете вражені і якістю видання, і її змістовним та цікавим наповненням.

Книга, що містить у собі понад 500 сторінок, стовідсотково прикрашатиме полицку вашої домашньої бібліотеки.

Книгу можна придбати у видавництві Скай Хорс, завітавши на їх сторінку у facebook <https://www.facebook.com/skyhorse.ua/>

- 1 Das ist so toll, dass wir nach Deutschland im Winter gekommen sind. Ich wollte schon immer den deutschen Weihnachtsmarkt sehen.
- 2 Ah, kommt. Das ist doch etwas eher für Kinder, lasst uns lieber in den Alpen Snowboard fahren.
- 3 Aber abends sind die Freunde doch zum Weihnachtsmarkt gegangen.
- 4 Ah! Es ist kalt hier und ganz komisch.
- 5 Hm... aber was wird da soo gefeiert?

Gel[:b]lau

ist...

Rubriken:

- Cover Story
- Personalien
- Diaspora
- Männerkolumne
- Aus der Ukraine
- Lifestyle
- Kultur
- Comics

Unsere Zielgruppe

- Ukrainische Diaspora in Deutschland
- Progressive Aktivisten in der Ukraine
- Alle, die sich für die ukrainische Kultur interessieren

>1.000

fb.com/gelblau.ua

E-Magazin:

www.gelblau.net

Gel[:b]lau – це не просто журнал.

Це перше українсько-німецьке розважально-пізнавальне періодичне видання за кордоном такого формату.

Gel[:b]lau – суто волонтерський проект, над яким команда та автори працюють на сьогоднішній день у свій вільний час безкоштовно, тож команда часопису радіє кожному благодійнику!

Зробіть свій благодійний внесок та допоможіть забезпечити вихід наступного номеру!

Zahlungsempfänger: Ukrainisches Atelier für Kultur & Sport e. V.
IBAN: DE17600501010002857079, SWIFT-Code(BIC): SOLADEST600

Kreditinstitut: BW Bank Stuttgart

Verwendungszweck (bspw.): Für satzungsgemäße Ziele / Zwecke